

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про виконавче провадження

Цей Закон визначає умови і порядок виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб), що відповідно до закону підлягають примусовому виконанню в разі невиконання їх у добровільному порядку.

Розділ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Виконавче провадження

1. Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) (далі – рішення) – сукупність дій визначених у цьому Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені цим Законом та іншими законами, а також рішеннями, які відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Стаття 2. Принципи виконавчого провадження

1. Виконавче провадження здійснюється з дотриманням принципів:
 - 1) верховенства права;
 - 2) обов'язковості виконання рішень;
 - 3) законності;
 - 4) диспозитивності;
 - 5) справедливості, неупередженості та об'єктивності;
 - 6) дотримання прав і свобод фізичних осіб та законних інтересів юридичних осіб;
 - 7) гласності та відкритості виконавчого провадження та його фіксування технічними засобами;
 - 8) розумності строків виконавчого провадження;
 - 9) співмірності заходів примусового виконання рішень та обсягу вимог за рішеннями;
 - 10) невтручання у приватне життя;
 - 11) забезпечення права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців, приватних виконавців.

Стаття 3. Рішення, які підлягають примусовому виконанню

1. Відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню рішення на підставі таких виконавчих документів:

1) виконавчих листів та наказів, що видаються судами у передбачених законом випадках на підставі судових рішень, рішень третейського суду, рішень міжнародного комерційного арбітражу, рішень іноземних судів та на інших підставах, визначених законом або міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

2) ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних справах, справах про адміністративні правопорушення, кримінальних провадженнях у випадках, передбачених законом;

3) виконавчих написів нотаріусів;

4) посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;

5) постанов державних виконавців про стягнення виконавчого збору, постанов державних виконавців чи приватних виконавців про стягнення витрат виконавчого провадження, про накладення штрафу;

6) постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

7) рішень інших державних органів, Національного банку України, які законом визнані виконавчими документами;

8) рішень Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини", а також рішень інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

9) рішень (постанов) суб'єктів державного фінансового моніторингу (їх уповноважених посадових осіб), якщо їх виконання за законом покладено на органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень та рішень інших органів.

Стаття 4. Вимоги до виконавчого документа

1. У виконавчому документі зазначаються:

1) назва і дата видачі документа, найменування органу, посадової особи, що його видали;

2) дата прийняття і номер рішення, згідно з яким видано документ;

3) повне найменування (для юридичних осіб) або прізвище, ім'я та по батькові (за наявності) (для фізичних осіб) стягувача та боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або адреса місця проживання чи перебування (для фізичних осіб), дата народження боржника – фізичної особи;

4) ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців стягувача та боржника (для юридичних осіб за наявності);

5) резолютивна частина рішення містить заходи примусового виконання рішень;

6) дата набрання рішенням законної сили.

У виконавчому документі можуть зазначатися інші дані (якщо вони відомі суду чи іншому органу (посадовій особі), що видав виконавчий документ), які ідентифікують стягувача та боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення, зокрема реєстраційний номер облікової картки платника податків (для фізичних осіб) або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний контролюючий орган і мають відмітку в паспорті) боржника (для фізичних осіб – платників податків), його місце роботи, місцезнаходження майна боржника, реквізити рахунків стягувача і боржника, номери їх засобів зв'язку та адреси електронної пошти.

2. У разі коли рішення ухвалено на користь кількох позивачів або проти кількох відповідачів, а також якщо належить передати майно, що перебуває в кількох місцях, чи резолютивною частиною рішення передбачено вчинення кількох дій, у виконавчому документі зазначаються один боржник та один стягувач, а також визначається, в якій частині необхідно виконати таке рішення, або зазначається, що обов'язок чи право стягнення є солідарним.

3. Виконавчий документ підписується уповноваженою посадовою особою із зазначенням її прізвища та ініціалів і скріплюється печаткою. Скріплення виконавчого документа печаткою із зображенням Державного Герба України є обов'язковим, у разі коли орган (посадова особа), який видав виконавчий документ, згідно із законом зобов'язаний мати таку печатку.

4. Виконавчий документ повертається органом державної виконавчої служби, приватним виконавцем без прийняття до виконання стягувачу протягом трьох робочих днів з дня його пред'явлення, в разі коли:

рішення, на підставі якого видано виконавчий документ, не набрало законної сили;

виконавчий документ не відповідає вимогам, передбаченим цією статтею;

виконання рішення не передбачає застосування заходів примусового виконання рішень;

виконавчий документ не підлягає виконанню органами державної виконавчої служби, приватним виконавцем.

У разі невідповідності виконавчого документа вимогам, передбаченим цією статтею, стягувач має право звернутися до суду чи іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, щодо приведення його у відповідність із зазначеними вимогами.

5. Приватний виконавець має право повернути виконавчий документ стягувачу без прийняття до виконання:

1) коли на момент подачі стягувачем заяви про примусове виконання рішення кількість виконавчих документів за рішеннями про стягнення періодичних платежів, заробітної плати, заборгованості з фізичних осіб з оплати житлово-комунальних послуг, поновлення на роботі становить понад 20 відсотків загальної кількості виконавчих документів, які перебувають на виконанні у приватного виконавця;

2) у разі відмови стягувача здійснити авансування витрат виконавчого провадження, крім випадків, коли відповідно до цього Закону сплата авансового внеску не є обов'язковою;

3) в інших випадках, передбачених законом.

Стаття 5. Органи та особи, які здійснюють примусове виконання рішень

1. Примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби та у передбачених цим Законом випадках на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом України "Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів".

2. Приватний виконавець здійснює примусове виконання рішень, передбачених статтею 3 цього Закону, крім:

1) рішень про відібрання і передання дитини, встановлення побачення з нею або усунення перешкод у побаченні з дитиною;

2) рішень, за якими боржником є держава, державні органи, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, які фінансуються виключно за кошти державного або/та місцевого бюджету, або частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків;

3) рішень, за якими боржником є юридична особа, примусова реалізація майна якої забороняється відповідно до закону;

4) рішень, за якими стягувачами є держава, державні органи;

5) рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності;

6) рішень про виселення та вселення фізичних осіб;

7) рішень, за якими боржниками є неповнолітні особи або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена;

8) рішень про конфіскацію майна;

9) рішень, виконання яких віднесено цим Законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання;

10) інших випадків, передбачених законами України.

3. Державний виконавець, приватний виконавець (далі – виконавець) не може виконувати рішення, якщо:

боржником або стягувачем є сам виконавець, близькі йому особи (особи, які разом проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки з виконавцем (у тому числі особи, які разом проживають, але не перебувають у шлюбі), а також незалежно від зазначених умов – чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням виконавця);

боржником або стягувачем є особа, яка перебуває у трудових відносинах з таким виконавцем;

виконавець, близька йому особа або особа, яка перебуває з виконавцем у трудових відносинах, має реальний або потенційний конфлікт інтересів;

сума стягнення за виконавчим документом з урахуванням сум за виконавчими документами, що вже знаходяться на виконанні у приватного виконавця, перевищує розмір страхової суми за договором страхування цивільно-правової відповідальності такого приватного виконавця.

Стаття 6. Виконання рішень іншими органами та установами

1. У випадках, передбачених законом, рішення щодо стягнення виконуються органами доходів і зборів, а рішення щодо стягнення коштів – банками та іншими фінансовими установами.

2. Рішення про стягнення коштів з державних органів, державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ виконуються органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів.

3. У випадках, передбачених законом, рішення можуть виконуватися іншими органами.

4. Органи та установи, зазначені в частинах першій – третій цієї статті, не є органами примусового виконання.

Стаття 7. Добровільне виконання рішень про стягнення періодичних платежів

1. Виконавчий документ про стягнення періодичних платежів може бути самостійно надісланий стягувачем безпосередньо підприємству, установі, організації, фізичній особі – підприємцю, фізичній особі, які виплачують боржнику відповідно заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи.

2. Одночасно з виконавчим документом стягувач подає заяву, в якій зазначаються:

1) реквізити банківського рахунка, на який слід перераховувати кошти;

2) прізвище, ім'я, по батькові стягувача, реквізити документа, що посвідчує його особу.

3. У разі наявності заборгованості за виконавчими документами про стягнення періодичних платежів або заперечення її розміру боржником стягувач має право пред'явити виконавчий документ для примусового виконання.

4. Підприємства, установи, організації, фізичні особи – підприємці та фізичні особи, зазначені у частині першій цієї статті, за заявою стягувача зобов'язані здійснювати відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника у розмірі, визначеному виконавчим документом, з урахуванням положень статті 70 цього Закону.

Стаття 8. Автоматизована система виконавчого провадження

1. Реєстрація виконавчих документів, документів виконавчого провадження, фіксування виконавчих дій здійснюється в автоматизованій системі виконавчого провадження, порядок функціонування, надання інформації та умови доступу до якої визначаються Міністерством юстиції України.

2. Автоматизованою системою виконавчого провадження забезпечується:

1) об'єктивний та неупереджений розподіл виконавчих документів між державними виконавцями;

2) надання сторонам виконавчого провадження інформації про виконавче провадження;

3) виготовлення документів виконавчого провадження;

4) централізоване зберігання документів виконавчого провадження;

5) централізоване зберігання інформації про рахунки органів державної виконавчої служби та приватних виконавців, відкриті для цілей виконавчого провадження;

6) підготовка статистичних даних;

7) реєстрація вхідної і вихідної кореспонденції та етапів її проходження;

8) передача документів виконавчого провадження до електронного архіву;

9) формування Єдиного реєстру боржників.

3. Несанкціоноване втручання у роботу автоматизованої системи виконавчого провадження тягне за собою відповідальність, установлену законом.

4. Рішення виконавців та посадових осіб органів державної виконавчої служби виготовляються за допомогою автоматизованої системи виконавчого провадження. У разі тимчасової відсутності доступу до автоматизованої системи допускається виготовлення документів на паперових носіях з подальшим обов'язковим внесенням їх до автоматизованої системи не пізніше наступного робочого дня після відновлення її роботи.

Стаття 9. Єдиний реєстр боржників

1. Єдиний реєстр боржників — систематизована база даних про боржників, яка є складовою автоматизованої системи виконавчого провадження.

Відомості про боржників, включені до Єдиного реєстру боржників, є відкритими та розміщуються на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України.

2. Реєстрація боржника в Єдиному реєстрі боржників не звільняє його від виконання рішення.

3. Відомості про боржника вносяться до Єдиного реєстру боржників (крім відомостей щодо боржників, якими є державні органи, органи місцевого самоврядування, а також боржників, які не мають заборгованості за виконавчим документом про стягнення періодичних платежів більше трьох місяців, та боржників за рішенням про зобов'язання вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення) одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження.

4. Єдиний реєстр боржників містить такі відомості:

- 1) прізвище, ім'я, по батькові (за його наявності) боржника – фізичної особи або найменування боржника – юридичної особи;
- 2) найменування органу, що видав виконавчий документ;
- 3) найменування органу державної виконавчої служби або прізвище, ім'я, по батькові приватного виконавця, номер засобу зв'язку та адреса електронної пошти виконавця;
- 4) номер виконавчого провадження;
- 5) категорія стягнень (аліменти, штраф тощо).

5. Відомості про боржника виключаються з Єдиного реєстру боржників одночасно з винесенням постанови про закінчення виконавчого провадження або в день встановлення факту відсутності заборгованості за виконавчими документами про стягнення періодичних платежів.

Стаття 10. Заходи примусового виконання рішень

1. Заходами примусового виконання рішень є:

- 1) звернення стягнення на кошти, інше майно (майнові права) боржника, у тому числі, в разі коли вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами;
- 2) звернення стягнення на заробітну плату, дохід, пенсію, стипендію та інший дохід боржника;
- 3) вилучення в боржника і передача стягувачу предметів, зазначених у рішенні;
- 4) заборона боржнику користуватися майном, яке належить йому на праві власності, в тому числі коштами, або встановлення обов'язку боржнику користуватися ним на умовах, визначених виконавцем;

5) інші заходи, передбачені цим Законом.

Розділ II СТРОКИ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття 11. Загальні процесуальні строки у виконавчому провадженні

1. Процесуальні строки у виконавчому провадженні – періоди часу, в межах яких учасники виконавчого провадження зобов'язані (мають право) прийняти рішення або вчинити дію.

Процесуальні строки у виконавчому провадженні встановлюються законом, а якщо вони не визначені законом, – встановлюються виконавцем.

2. Будь-яка дія або сукупність дій під час виконавчого провадження повинні бути виконані без невиправданої затримки не пізніше граничного строку, визначеного цим Законом.

3. Строки, встановлені цим Законом, обчислюються робочими днями і місяцями.

Строк, обчислюваний робочими днями, закінчується о 24-й годині останнього робочого дня строку.

Строк, обчислюваний місяцями, закінчується у відповідне число останнього місяця строку. Якщо закінчення строку, який обчислюється місяцями, припадає на такий місяць, що не має відповідного числа, строк закінчується в останній день такого місяця.

Якщо закінчення строку, який обчислюється місяцями, припадає на неробочий день, то останнім днем такого строку є перший після нього робочий день.

Перебіг процесуального строку у виконавчому провадженні починається з наступного робочого дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Стаття 12. Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання. Переривання строку давності пред'явлення виконавчого документа до виконання, поновлення пропущеного строку

1. Виконавчі документи можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох років, за винятком:

посвідчень комісій по трудових спорах, які можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців;

виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган та які можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом шести місяців.

2. Строки, зазначені у частині першій цієї статті, встановлюються для виконання рішення з наступного дня після набрання ним законної сили чи закінчення строку, встановленого в разі відстрочки чи розстрочки виконання рішення, а в разі коли рішення підлягає негайному виконанню – з наступного дня після його прийняття.

3. Рішення про стягнення періодичних платежів (у справах про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної внаслідок каліцтва чи іншого ушкодження здоров'я, втрати годувальника тощо) може бути пред'явлене до виконання протягом усього періоду, на який присуджені платежі.

4. Строки пред'явлення виконавчого документа до виконання перериваються в разі:

- 1) пред'явлення виконавчого документа до виконання;
- 2) надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки або розстрочки виконання рішення.

5. У разі повернення виконавчого документа стягувачу у зв'язку з неможливістю в повному обсязі або частково виконати рішення строк пред'явлення такого документа до виконання після переривання встановлюється з дня його повернення, а в разі повернення виконавчого документа у зв'язку із встановленою законом заборонаю щодо звернення стягнення на майно чи кошти боржника, а також проведення інших виконавчих дій стосовно боржника, – з моменту закінчення строку дії відповідної заборони.

6. Стягувач, який пропустив строк пред'явлення виконавчого документа до виконання, має право звернутися із заявою про поновлення такого строку до суду, який видав виконавчий документ, або до суду за місцем виконання.

Стаття 13. Строки прийняття рішень виконавцями та вчинення виконавчих дій

1. Під час здійснення виконавчого провадження виконавець вчиняє виконавчі дії та приймає рішення шляхом винесення постанов, попереджень, внесення подань, складення актів та протоколів, надання доручень, розпоряджень, вимог, подання запитів, заяв, повідомлень або інших процесуальних документів у випадках, передбачених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

2. Арешт на майно (кошти) накладається в день його виявлення, крім випадку, передбаченого частиною сьомою статті 26 цього Закону.

3. Платіжні вимоги про списання коштів надсилаються не пізніше наступного робочого дня після накладення арешту та в подальшому не пізніше наступного робочого дня з дня отримання інформації про наявність коштів на рахунках.

4. Опис та арешт майна здійснюються не пізніше ніж на п'ятий робочий день з моменту отримання інформації про його місцезнаходження. У разі виявлення майна виконавцем під час проведення перевірки майнового стану боржника за місцем проживання (перебування) фізичної особи та місцезнаходженням юридичної особи здійснюються опис та арешт цього майна.

5. Постанова про зняття арешту виноситься виконавцем у день надходження до нього відповідних документів, що підтверджують наявність підстав, передбачених частиною четвертою статті 59 цього Закону, та надсилається в той самий день органу (установі), якому була надіслана для виконання постанова про накладення арешту на майно боржника.

Розділ III УЧАСНИКИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 14. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій

1. Учасниками виконавчого провадження є виконавець, сторони, представники сторін, прокурор, експерт, спеціаліст, перекладач, суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання.

2. Для проведення виконавчих дій виконавець, у разі потреби, залучає понятих, працівників органів внутрішніх справ, представників органів опіки і піклування, інших органів та установ у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 15. Сторони виконавчого провадження

1. Сторонами виконавчого провадження є стягувач і боржник.

2. Стягувачем є фізична або юридична особа чи держава, на користь чи в інтересах яких видано виконавчий документ.

Боржником є визначена виконавчим документом фізична або юридична особа, держава, на яких покладається обов'язок щодо виконання рішення.

3. За рішеннями про стягнення в дохід держави коштів або вчинення інших дій на користь чи в інтересах держави, що приймаються судами у справах, які розглядаються в порядку цивільного, адміністративного та господарського судочинства, стягувачем виступає державний орган, за позовом якого судом прийнято відповідне рішення.

4. За рішеннями про стягнення в дохід держави коштів або вчинення інших дій на користь чи в інтересах держави, прийнятими у справах про адміністративні правопорушення, та за рішеннями, прийнятими у кримінальних провадженнях, стягувачем виступає державний орган, який прийняв відповідне рішення або за матеріалами якого судом прийнято відповідне рішення.

5. У разі вибуття однієї із сторін виконавець за заявою сторони, а також заінтересована сторона мають право звернутися до суду із заявою про заміну сторони її правонаступником. Для правонаступника усі дії, вчинені до його вступу у виконавче провадження, є обов'язковими тією мірою, якою вони були б обов'язковими для сторони, яку правонаступник замінив.

У разі коли сторона виконавчого провадження змінила найменування (для юридичної особи) або прізвище, ім'я чи по батькові (для фізичної

особи), виконавець за наявності підтвердних документів змінює своєю постановою назву сторони виконавчого провадження.

Стаття 16. Представництво сторін у виконавчому провадженні

1. Сторони можуть реалізувати свої права і обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників. Особиста участь фізичної особи у виконавчому провадженні не позбавляє її права мати представника, крім випадку, коли боржник згідно з рішенням зобов'язаний вчинити певні дії особисто.

2. Неповнолітні особи та особи, визнані судом недієздатними, реалізують свої права та виконують обов'язки, пов'язані з виконавчим провадженням, відповідно до вимог закону через своїх законних представників.

3. У разі коли стороною виконавчого провадження є особа, визнана судом безвісно відсутньою, виконавець своєю постановою залучає до участі у виконавчому провадженні особу, яка є опікуном її майна.

4. Представництво юридичних осіб у виконавчому провадженні здійснюється їх керівниками чи органами, посадовими особами, які діють у межах повноважень, наданих їм законом, або через представників юридичної особи.

5. Повноваження представника повинні бути підтверджені довіреністю, виданою і оформленою відповідно до закону. Представник може вчиняти від імені особи, яку він представляє, усі процесуальні дії, що їх має право вчиняти така особа. Обмеження повноважень представника на вчинення певної дії повинні бути застережені у виданій йому довіреності.

Повноваження адвоката як представника посвідчуються ордером, дорученням органу чи установи, що уповноважені законом на надання безоплатної правової допомоги, або договором про надання правової допомоги. До ордера обов'язково додається витяг з договору, в якому зазначаються повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих дій як представника сторони виконавчого провадження. Витяг засвідчується підписами сторін договору.

Стаття 17. Особи, які не можуть бути представниками у виконавчому провадженні

1. Представниками у виконавчому провадженні не можуть бути:
 - 1) особи, які не досягли 18-річного віку, крім випадків, передбачених законом;
 - 2) особи, над якими встановлено опіку чи піклування;
 - 3) судді, слідчі, прокурори, працівники підрозділів, які провадять оперативно-розшукову діяльність, виконавці та помічники приватних виконавців, крім випадків, коли вони діють як законні представники або

уповноважені особи відповідного органу, що є стороною виконавчого провадження;

4) інші особи, які відповідно до закону не можуть здійснювати представництво.

Стаття 18. Обов'язки і права виконавців, обов'язковість вимог виконавців

1. Виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів щодо примусового виконання рішень, неупереджено, ефективно, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії.

2. Виконавець зобов'язаний:

1) здійснювати заходи, необхідні для неупередженого, своєчасного і в повному обсязі виконання рішення у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом і цим Законом;

2) надавати сторонам виконавчого провадження та їх представникам можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження;

3) розглядати в установлені законом строки заяви сторін та інших учасників виконавчого провадження і їх клопотання;

4) заявляти в установленому порядку про самовідвід за наявності обставин, передбачених цим Законом;

5) роз'яснювати сторонам та іншим учасникам виконавчого провадження їх права та обов'язки.

3. Виконавець під час здійснення виконавчого провадження має право:

1) проводити перевірку виконання боржниками рішень, що підлягають виконанню відповідно до цього Закону;

2) проводити перевірку виконання юридичними особами незалежно від форми власності, фізичними особами, фізичними особами – підприємцями рішень стосовно працюючих у них боржників;

3) одержувати безоплатно від державних органів, установ, організацій, посадових осіб, сторін та учасників виконавчого провадження з метою захисту інтересів стягувача необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки та іншу інформацію, в тому числі конфіденційну;

4) за наявності вмотивованого рішення суду, який видав виконавчий документ, про примусове проникнення до житла чи іншого володіння фізичної особи, безперешкодно входити на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень боржника – фізичної особи, особи, в якій розміщується майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, проводити в них огляд, у разі потреби примусово відкривати їх в установленому порядку із залученням працівників органів внутрішніх справ, опечатувати такі приміщення, арештовувати, опечатувати та вилучати належне боржникові майно, яке там перебуває та на яке згідно із законом можливо звернути стягнення. Примусове проникнення на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень у зв'язку з примусовим виконанням рішення суду про виселення боржника та вселення стягувача і рішення про

усунення перешкод у користуванні приміщенням (житлом) здійснюється виключно на підставі такого рішення суду;

5) на підставі рішення суду безперешкодно входити до приміщень і сховищ підприємств, установ, організацій, проводити огляд зазначених приміщень і сховищ, у разі потреби примусово відкривати та опечатувати такі приміщення і сховища;

6) накладати арешт на майно боржника, опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізувати його в установленому законодавством порядку;

7) накладати арешт на кошти та інші цінності боржника, зокрема на кошти, які перебувають у касах, на рахунках у банках, інших фінансових установах та органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів (крім коштів на рахунках платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість, коштів на рахунках із спеціальним режимом використання, спеціальних та інших рахунках, звернення стягнення на які заборонено законом), на рахунки в цінних паперах, а також опечатувати каси, приміщення і місця зберігання грошей;

8) здійснювати реєстрацію обтяжень майна в процесі та у зв'язку з виконавчим провадженням;

9) використовувати за згодою власника приміщення для тимчасового зберігання вилученого майна, а також транспортні засоби стягувача або боржника для перевезення майна;

10) звертатися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою (поданням) про роз'яснення рішення, про видачу дубліката виконавчого документа у випадках, передбачених цим Законом, – із заявою (поданням) про встановлення чи зміну порядку і способу виконання рішення, про відстрочку та розстрочку виконання рішення;

11) звертатися до органу (посадової особи), який видав виконавчий документ, для роз'яснення його змісту;

12) приймати рішення про відстрочку та розстрочку виконання рішення (крім судових рішень) в разі наявності письмової заяви стягувача;

13) звертатися до суду з поданням про розшук дитини, про постановлення вмотивованого рішення про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника – фізичної або іншої особи, в якій перебуває дитина, стосовно якої складено виконавчий документ про її відібрання;

14) звертатися до суду, який видав виконавчий документ, з поданням про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника — фізичної або іншої особи, в якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, що належать боржникові від інших осіб;

15) викликати фізичних осіб, посадових осіб з приводу виконавчих документів, що перебувають у виконавчому провадженні. У разі неявки боржника без поважних причин державний виконавець має право виносити постанову про його привід, а приватний виконавець – звертатися до суду, який видав виконавчий документ, щодо застосування приводу;

16) залучати в установленому порядку понятих, працівників органів внутрішніх справ, інших осіб, а також експертів, спеціалістів, а для проведення оцінки майна – суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання;

17) накладати стягнення у вигляді штрафу на фізичних, юридичних та посадових осіб у випадках, передбачених законом;

18) застосовувати під час примусового виконання рішень фото- і кінозйомку, відеозапис;

19) вимагати від матеріально-відповідальних і посадових осіб боржників – юридичних осіб або боржників – фізичних осіб надання пояснень за фактами невиконання рішень або законних вимог виконавця чи іншого порушення вимог законодавства про виконавче провадження;

20) у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду, який видав виконавчий документ, за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника – фізичної особи чи керівника боржника – юридичної особи за межі України до виконання зобов'язань за рішенням або погашення заборгованості за рішеннями про стягнення періодичних платежів;

21) залучати в разі потреби до проведення чи організації виконавчих дій суб'єктів господарювання, у тому числі на платній основі, за рахунок авансового внеску стягувача;

22) отримувати від банківських та інших фінансових установ інформацію про наявність рахунків боржника – фізичної особи, юридичної особи або фізичної особи – підприємця, про стан рахунку, рух коштів та операції за рахунками боржника – фізичної особи, юридичної особи або фізичної особи – підприємця;

23) здійснювати інші повноваження, передбачені законом.

4. Вимоги виконавця щодо виконання рішень обов'язкові для всіх органів, організацій, посадових осіб, фізичних і юридичних осіб на території України.

Виконавцю повинні бути безоплатно надані в установлений ним строк інформація, в тому числі конфіденційна, документи або їх копії, необхідні для здійснення його повноважень. Невиконання законних вимог виконавця тягне за собою відповідальність законом.

5. Під час виконання рішень виконавець має право на безпосередній доступ до державних баз даних і реєстрів, у тому числі електронних, що містять інформацію про боржників, їх майно, доходи та кошти, в тому числі конфіденційну інформацію. Порядок доступу до таких баз даних та реєстрів встановлюється Міністерством юстиції України разом із державними органами, які забезпечують їх ведення.

6. Банки чи інші фінансові установи, нотаріуси, органи, що здійснюють реєстрацію майна, державну реєстрацію прав на нерухоме майно та їх обтяжень, реєстрацію обтяжень рухомого майна, до яких з метою вчинення правочину щодо відчуження у будь-який спосіб майна, дій, пов'язаних з реєстрацією майна або списанням коштів з рахунків, звернувся боржник,

відомості про якого містяться в Єдиному реєстрі боржників, зобов'язані в день звернення боржника повідомити про це виконавця, зазначеного в Єдиному реєстрі боржників.

Виконавець протягом трьох робочих днів з дня отримання повідомлення зобов'язаний прийняти рішення про накладення арешту на майно та/або кошти боржника в порядку, визначеному статтею 56 цього Закону, та направити відповідну постанову в день її винесення банку чи іншій фінансовій установі, нотаріусу, органам, що здійснюють реєстрацію майна, державну реєстрацію прав на нерухоме майно та їх обтяжень, реєстрацію обтяжень рухомого майна.

Стаття 19. Права і обов'язки сторін та інших учасників виконавчого провадження

1. Сторони виконавчого провадження та прокурор як учасник виконавчого провадження мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом, мають право доступу до автоматизованої системи виконавчого провадження, право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність виконавця у порядку, встановленому цим Законом, подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у вчиненні виконавчих дій, давати усні та письмові пояснення, заперечувати проти клопотань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими законом.

Право вибору пред'явлення виконавчого документа для примусового виконання до органу державної виконавчої служби або приватному виконавцю, якщо виконання рішення відповідно до статті 5 цього Закону віднесено одночасно до компетенції органів державної виконавчої служби та приватних виконавців, належить стягувачу.

2. Сторони мають право укласти мирову угоду в процесі виконання рішення відповідно до процесуального законодавства, що затверджується (визнається) судом, який видав виконавчий документ.

3. Інші учасники виконавчого провадження мають право подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у вчиненні виконавчих дій, давати усні та письмові пояснення, заперечувати проти клопотань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими законом.

4. Сторони зобов'язані невідкладно письмово повідомити виконавцю про повне чи часткове самостійне виконання рішення боржником, а також про виникнення обставин, що обумовлюють обов'язкове зупинення вчинення виконавчих дій, про встановлення відстрочки або розстрочки виконання, зміну способу і порядку виконання рішення, зміну місця проживання чи перебування (у тому числі зміну їх реєстрації) або місцезнаходження, а боржник – фізична особа також про зміну місця роботи.

5. Боржник зобов'язаний:

1) утримуватися від вчинення дій, які унеможливають чи ускладнюють виконання рішення;

2) допускати в установленому порядку виконавця до житла та іншого володіння, приміщень і сховищ, що йому належать або якими він користується, для проведення виконавчих дій;

3) за рішеннями майнового характеру подати протягом п'яти робочих днів з дня відкриття виконавчого провадження декларацію про доходи та майно боржника, зокрема про майно, яким він володіє спільно з іншими особами, про рахунки у банках чи інших фінансових установах, про майно, що перебуває в заставі (іпотеці) або в інших осіб, чи про кошти та майно, належні боржникові від інших осіб (далі – декларація про доходи та майно боржника), за формою, встановленою Міністерством юстиції України;

4) повідомити виконавцю про зміну відомостей, зазначених у декларації про доходи та майно боржника, не пізніше наступного робочого дня з дня виникнення відповідної обставини;

5) своєчасно з'являтися на вимогу виконавця;

6) надавати пояснення за фактами невиконання рішень або законних вимог виконавця чи іншого порушення вимог законодавства про виконавче провадження.

6. Особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення своєчасного та в повному обсязі вчинення виконавчих дій.

Стаття 20. Участь експерта, спеціаліста та суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання у виконавчому провадженні

1. Для з'ясування та роз'яснення питань, що виникають під час здійснення виконавчого провадження і потребують спеціальних знань, виконавець виносить постанову про залучення експерта або спеціаліста (у разі потреби – кількох експертів або спеціалістів), а для проведення оцінки майна – суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання.

2. Експертом або спеціалістом може бути будь-яка дієздатна особа, яка має необхідні знання, кваліфікацію та досвід роботи у відповідній галузі.

3. Експерт або спеціаліст зобов'язаний надати письмовий висновок, а суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання – письмовий звіт з питань, що містяться в постанові, протягом п'ятнадцяти робочих днів з моменту ознайомлення з постановою виконавця. Строк може бути продовжений до тридцяти робочих днів за погодженням з виконавцем.

Експерт або спеціаліст зобов'язаний надавати усні рекомендації щодо дій, які виконуються в його присутності.

4. Експерт, спеціаліст і суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання мають право на винагороду за надані ними послуги.

Винагорода та інші витрати, пов'язані з проведенням експертизи, наданням висновку спеціаліста або звіту суб'єкта оціночної діяльності –

суб'єкта господарювання, належать до витрат виконавчого провадження. Розмір винагороди визначається в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

5. Експерт несе кримінальну відповідальність за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків під час здійснення виконавчого провадження, надання завідомо неправдивого висновку під час здійснення виконавчого провадження, про що він повинен бути попереджений виконавцем. Збитки, завдані сторонам внаслідок видачі такого висновку, підлягають відшкодуванню в порядку, встановленому законом. За недостовірну чи необ'єктивну оцінку майна суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання несе відповідальність у порядку, встановленому законом, а оцінювач – кримінальну відповідальність, про що він повинен бути попереджений виконавцем.

Стаття 21. Участь перекладача у виконавчому провадженні

1. У разі потреби під час виконавчого провадження виконавець або сторони можуть запросити перекладача. Перекладачем може бути будь-яка дієздатна особа, яка володіє мовами, знання яких є необхідним для перекладу. Особі, яка потребує послуг перекладача, виконавець надає строк для його запрошення, але не більш як десять робочих днів. У разі коли зазначена особа не забезпечить участі перекладача у визначений строк, його може призначити постановою виконавець.

2. Перекладач має право на винагороду за виконану роботу, що належить до витрат виконавчого провадження. Розмір винагороди визначається в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. Перекладач несе кримінальну відповідальність у разі завідомо неправильного перекладу, зробленого перекладачем під час здійснення виконавчого провадження, а також за відмову без поважних причин від виконання покладених на нього обов'язків під час здійснення виконавчого провадження, про що він повинен бути попереджений виконавцем.

Стаття 22. Залучення понятих у виконавчому провадженні

1. Виконавчі дії можуть проводитися у присутності понятих.

2. Присутність понятих обов'язкова під час вчинення виконавчих дій, пов'язаних з примусовим входженням до нежитлових приміщень і сховищ, де зберігається майно боржника, на яке звернено стягнення, або майно стягувача, яке має бути повернуто йому в натурі; до житла, іншого володіння особи для забезпечення примусового виселення з нього та вселення в нього; під час проведення опису, арешту, вилучення і передачі майна.

3. Понятими можуть бути будь-які дієздатні особи, які не мають особистої заінтересованості у вчиненні виконавчих дій і не пов'язані між собою або з учасниками виконавчого провадження родинними зв'язками,

непідконтрольні їм, а також особи, що не є їх підлеглими. Кількість понятих під час вчинення виконавчих дій не може бути меншою ніж дві особи.

Стаття 23. Відводи у виконавчому провадженні

1. У разі виявлення обставин, передбачених абзацами другим – четвертим частини третьої статті 5 цього Закону, виконавець зобов'язаний заявити самовідвід та повідомити про це стягувача.

З тих самих підстав відвід виконавцю може бути заявлений стягувачем, боржником або їх представниками. Відвід має бути вмотивованим, викладеним у письмовій формі і може бути заявлений у будь-який час до закінчення виконавчого провадження.

2. Питання про відвід державного виконавця, який не заявив самовідвід, вирішується начальником відділу, якому підпорядкований державний виконавець, про що виноситься постанова.

Питання про відвід, самовідвід начальника відділу або всіх державних виконавців зазначеного відділу вирішується керівником відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня. Постанова про задоволення чи відмову у задоволенні відводу, самовідводу начальника відділу або всіх державних виконавців зазначеного відділу може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

У разі відводу державного виконавця виконавчий документ передається у встановленому порядку іншому державному виконавцеві або іншому органу державної виконавчої служби.

Відмова у задоволенні відводу державного виконавця може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

Посадові особи, які мають право на розгляд питання про відвід державного виконавця зобов'язані розглянути заяву про відвід або самовідвід у строк до п'яти робочих днів.

3. У випадку самовідводу приватного виконавця він зобов'язаний повернути виконавчий документ стягувачу або передати його за згодою стягувача іншому приватному виконавцю чи відповідному органу державної виконавчої служби.

Постанова приватного виконавця про самовідвід або про відмову у самовідводі може бути оскаржена стягувачем, боржником або їх представниками до суду.

4. Експерт, спеціаліст, оцінювач, перекладач не можуть брати участі у виконавчому провадженні і підлягають відводу, в разі якщо вони є близькими родичами сторін, їх представниками або іншими особами, які беруть участь у виконавчому провадженні, або заінтересовані в результаті виконання рішення, або в разі коли є інші обставини, що викликають сумнів у їх неупередженості.

За наявності підстав для відводу експерт, спеціаліст, оцінювач, перекладач зобов'язані заявити самовідвід. З тих самих підстав відвід таким особам може бути заявлений стягувачем, боржником або їх представниками.

Відвід повинен бути вмотивованим, викладеним у письмовій формі і може бути заявлений у будь-який час до закінчення виконавчого провадження.

Питання про відвід експерта, спеціаліста, оцінювача чи перекладача вирішується шляхом винесення вмотивованої постанови виконавця.

Розділ IV ЗАГАЛЬНІ УМОВИ ТА ПОРЯДОК ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 24. Місце виконання рішення

1. Виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. У разі коли боржник є юридичною особою, виконавчі дії провадяться за місцезнаходженням його постійно діючого органу або майна. Право вибору місця виконання рішення між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії щодо виконання рішення на території, на яку поширюються їх функції, належить стягувачу.

2. Приватний виконавець приймає до виконання виконавчі документи за місцем проживання, перебування боржника – фізичної особи, місцезнаходженням боржника – юридичної особи, які зазначені у виконавчому документі.

Виконавчі дії у виконавчих провадженнях, відкритих приватним виконавцем у виконавчому окрузі, можуть вчинятись ним на всій території України.

3. Виконання рішення, яке зобов'язує боржника вчинити певні дії, здійснюється виконавцем за місцем вчинення таких дій.

4. Виконавець має право проводити виконавчі дії щодо звернення стягнення на доходи боржника, виявлення та звернення стягнення на кошти, які перебувають на рахунках боржника у банках чи інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитарних установах на території, на яку поширюється юрисдикція України.

5. У разі необхідності проведення перевірки інформації про наявність боржника чи його майна або про місце роботи на території, на яку не поширюється компетенція державного виконавця, державний виконавець доручає проведення перевірки або здійснення опису та арешту майна відповідному органу державної виконавчої служби.

Порядок надання доручень, підстави та порядок вчинення виконавчих дій на території, на яку поширюється компетенція іншого органу державної виконавчої служби, передачі виконавчих проваджень від одного органу державної виконавчої служби до іншого, від одного державного виконавця до іншого визначаються Міністерством юстиції України.

В аналогічних випадках для проведення відповідних дій в іншому виконавчому окрузі приватний виконавець має право вчиняти такі дії самостійно або залучати іншого приватного виконавця на підставі договору

про уповноваження на вчинення окремих виконавчих дій, типова форма якого затверджується Кабінетом Міністрів України.

Стаття 25. Підвідомчість виконавчих проваджень органам державної виконавчої служби

1. Підвідомчість виконавчих проваджень органам державної виконавчої служби та порядок утворення виконавчих груп визначаються Міністерством юстиції України.

Стаття 26. Початок примусового виконання рішення

1. Виконавець розпочинає примусове виконання рішення на підставі виконавчого документа, зазначеного в статті 3 цього Закону:

- 1) за заявою стягувача про примусове виконання рішення;
- 2) за заявою прокурора в разі представництва інтересів громадянина або держави в суді;
- 3) у разі якщо виконавчий документ надійшов від суду у випадках, передбачених законом;
- 4) у разі якщо виконавчий документ надійшов від суду на підставі ухвали про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземної держави, до повноважень яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) у порядку, встановленому законом.

2. До заяви про примусове виконання рішення стягувач додає квитанцію про сплату авансового внеску в розмірі двох відсотків суми, яка підлягає стягненню, але не більше десяти мінімальних розмірів заробітної плати, а за рішенням немайнового характеру – у розмірі двох мінімальних розмірів заробітної плати.

Від сплати авансового внеску звільняються стягувачі за рішеннями про:

стягнення заробітної плати, поновлення на роботі та за іншими вимогами, що впливають із трудових правовідносин;

відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також смертю фізичної особи;

стягнення аліментів;

відшкодування майнової та/або моральної шкоди, завданої внаслідок вчинення кримінального правопорушення.

Від сплати авансового внеску також звільняються державні органи, інваліди війни, інваліди I та II групи, законні представники дітей-інвалідів і недієздатних інвалідів I та II групи, громадяни, віднесені до категорій 1 та 2 осіб, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, у разі їх звернення до органів державної виконавчої служби.

3. У заяві про примусове виконання рішення стягувач має право зазначити відомості, що ідентифікують боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення (рахунок боржника, місце роботи чи отримання ним інших доходів, місцезнаходження його майна тощо), рахунки в банківських установах для отримання ним коштів, стягнутих з боржника, а також зазначає суму, яка частково сплачена боржником за виконавчим документом, у разі її сплати.

4. Під час пред'явлення виконавчого документа до виконання подаються:

1) у разі виконання рішення про конфіскацію майна у кримінальному провадженні – копії опису майна і відповідного судового рішення. У разі відсутності у справі опису майна засудженого надсилається довідка про те, що опис майна не проводився;

2) у разі виконання рішення про конфіскацію майна згідно з постановою суду – копія протоколу вилучення майна, що підлягає конфіскації, або довідка про відсутність такого майна.

5. Виконавець не пізніше наступного робочого дня з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження, в якій зазначає про обов'язок боржника подати декларацію про доходи та майно боржника, попереджає боржника про відповідальність за неподання такої декларації або внесення до неї завідомо неправдивих відомостей, а державний виконавець – також про стягнення з боржника виконавчого збору в розмірі, встановленому статтею 27 цього Закону.

6. За рішенням немайнового характеру виконавець у постанові про відкриття виконавчого провадження зазначає про необхідність виконання боржником рішення протягом десяти робочих днів (крім рішень, які підлягають негайному виконанню).

7. За заявою стягувача, в якій зазначаються рахунки боржника у банках, інших фінансових установах, виконавець накладає арешт на кошти боржника. За заявою стягувача, в якій зазначається конкретне майно боржника, виконавець накладає арешт на назване стягувачем майно боржника.

Стаття 27. Виконавчий збір

1. Виконавчий збір – збір, що справляється на всій території України за примусове виконання рішення органами державної виконавчої служби. Виконавчий збір стягується з боржника до Державного бюджету України.

2. Виконавчий збір стягується державним виконавцем у розмірі десяти відсотків суми, що фактично стягнута, повернута, або вартості майна боржника, що передано стягувачу за виконавчим документом.

3. За примусове виконання рішення немайнового характеру виконавчий збір стягується в розмірі двох мінімальних розмірів заробітної плати з

боржника – фізичної особи і в розмірі чотирьох мінімальних розмірів заробітної плати з боржника – юридичної особи.

4. Виконавчий збір перераховується до Державного бюджету України протягом трьох робочих днів з дня надходження на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби.

5. Виконавчий збір не стягується:

1) за виконавчими документами про конфіскацію майна, стягнення періодичних платежів, накладення арешту на майно для забезпечення позовних вимог, за виконавчими документами, які підлягають негайному виконанню;

2) у разі виконання рішень Європейського суду з прав людини;

3) якщо виконання рішення здійснюється за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання рішень суду в порядку, встановленому Законом України "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень";

4) за виконавчими документами про стягнення виконавчого збору, стягнення витрат виконавчого провадження, штрафів, накладених виконавцем відповідно до вимог цього Закону;

5) у разі виконання рішення приватним виконавцем.

6. У разі наступних пред'явлень державному виконавцю до виконання виконавчого документа виконавчий збір стягується в частині, що не була стягнута під час попереднього виконання.

7. У разі закінчення виконавчого провадження у зв'язку із скасуванням рішення, що підлягало виконанню, або визнання судом виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню, стягнутий виконавчий збір підлягає поверненню на підставі судового рішення.

Стаття 28. Надсилання документів виконавчого провадження

1. Копії постанов виконавця та інші документи виконавчого провадження (далі – документи виконавчого провадження) доводяться виконавцем до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам простою кореспонденцією або доставляються кур'єром, крім постанов про відкриття виконавчого провадження, постанов про повернення виконавчого документа стягувачу, повідомлення стягувачу про повернення виконавчого документа без прийняття до виконання, які надсилаються рекомендованим листом з повідомленням про вручення. Боржник вважається повідомленим про початок примусового виконання рішень, якщо йому надіслано постанову про відкриття виконавчого провадження за адресою, зазначеною у виконавчому документі.

Документи виконавчого провадження надсилають стягувачу та боржнику за їх адресами, зазначеними у виконавчому документі. У разі зміни стороною місця проживання чи перебування або місцезнаходження документи виконавчого провадження надсилають за адресою, зазначеною у відповідній заяві сторони виконавчого провадження.

2. Документи виконавчого провадження державним органам, органам місцевого самоврядування, банкам, іншим фінансовим установам, підприємствам, установам, організаціям, посадовим чи службовим особам можуть надсилатися у формі електронних документів.

3. За умови авансування стягувачем у порядку, передбаченому цим Законом, витрат виконавчого провадження документи виконавчого провадження можуть надсилатися його учасникам рекомендованими листами.

4. За письмовою заявою учасників виконавчого провадження документи виконавчого провадження можуть надсилатися адресатам каналами факсимільного зв'язку або електронною поштою. Документи виконавчого провадження, надіслані каналами факсимільного зв'язку або електронною поштою, вважаються врученими за наявності належного підтвердження їх одержання адресатами.

5. Виконавець або уповноважена ним особа може особисто вручити документи виконавчого провадження сторонам, іншим учасникам виконавчого провадження під розписку.

Стаття 29. Час проведення виконавчих дій

1. Виконавчі дії проводяться виконавцем у робочі дні не раніше шостої і не пізніше двадцять другої години, якщо інше не передбачено цією статтею. Конкретний час проведення виконавчих дій визначається виконавцем.

2. Виконавчі дії в неробочі та святкові дні, встановлені законом, проводяться у час, передбачений частиною першою цієї статті, у разі якщо зволікання неможливе або такі дії не можуть бути проведені в інші дні з вини боржника, на підставі постанови виконавця.

3. Проведення виконавчих дій в інший час, ніж передбачено частиною першою цієї статті, допускається, у разі коли невиконання рішення створює загрозу життю чи здоров'ю громадян або виконавчі дії, розпочаті до двадцять другої години, необхідно продовжити.

Стаття 30. Особливості виконання кількох рішень у разі надходження на виконання кількох виконавчих документів щодо одного боржника

1. Виконання кількох рішень про стягнення коштів з одного боржника здійснюється державним виконавцем, який відкрив перше виконавче провадження щодо такого боржника, у рамках зведеного виконавчого провадження.

Виконання кількох рішень про стягнення коштів з одного боржника здійснюється приватним виконавцем у рамках зведеного виконавчого провадження.

2. Арешт на майно боржника накладається у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і можливих витрат виконавчого провадження.

Стаття 31. Роз'яснення рішень, виконавчих документів, які підлягають примусовому виконанню

1. У разі коли викладена у виконавчому документі резолютивна частина рішення є незрозумілою, виконавець або сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення відповідного рішення.

2. У разі коли зміст виконавчого документа незрозумілий, виконавець або сторони виконавчого провадження мають право звернутися до органу (посадової особи), який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення його змісту.

Стаття 32. Відкладення проведення виконавчих дій

1. За наявності обставин, що перешкоджають проведенню виконавчих дій, або з інших підстав, внаслідок виникнення яких сторони були позбавлені можливості скористатися правами, наданими їм цим Законом, виконавець може відкласти проведення виконавчих дій з власної ініціативи або за заявою стягувача чи боржника на строк до десяти робочих днів.

Про відкладення проведення виконавчих дій виконавець вносить відповідну постанову.

Стаття 33. Відстрочка або розстрочка виконання, встановлення чи зміна способу і порядку виконання рішення

1. За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, сторони мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про відстрочку або розстрочку виконання. Рішення про розстрочку виконується в частині та у строки, встановлені цим рішенням.

2. За заявою стягувача виконавець може відстрочити або розстрочити виконання рішення (крім судового рішення) за наявності обставин, передбачених частиною першою цієї статті, про що вносить відповідну постанову.

3. За наявності обставин, що ускладнюють виконання судового рішення або роблять його неможливим, сторони, а також державний виконавець за заявою сторін або з власної ініціативи у випадку, передбаченому Законом України "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень", мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про встановлення або зміну способу і порядку виконання.

4. Законом можуть встановлюватися особливості щодо надання відстрочки або розстрочки виконання рішення.

Стаття 34. Зупинення вчинення виконавчих дій

1. Виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій у разі:

1) проходження боржником строкової військової служби, військової служби за призовом осіб офіцерського складу, військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, або в разі коли боржник проходить військову службу та виконує бойові завдання військової служби у бойовій обстановці, якщо згідно з умовами служби проведення виконавчих дій неможливе, чи на прохання стягувача, який проходить таку військову службу;

2) зупинення судом стягнення на підставі виконавчого документа;

3) зупинення судом реалізації арештованого майна у разі відсутності іншого майна боржника, на яке може бути звернено стягнення;

4) порушення господарським судом провадження у справі про банкрутство боржника, якщо відповідно до закону на вимогу стягувача поширюється дія мораторію, запровадженого господарським судом. Виконавець не зупиняє вчинення виконавчих дій за рішеннями про виплату заробітної плати, аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю особи, авторської винагороди, повернення невикористаних та своєчасно неповернутих коштів загальнообов'язкового державного соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, рішеннями немайнового характеру, у разі перебування виконавчого провадження на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум (у тому числі тих, що одержані від реалізації майна боржника);

5) запровадження тимчасової адміністрації банку-боржника, крім рішень немайнового характеру;

6) звернення виконавця до суду із заявою про заміну вибулої сторони правонаступником у порядку, встановленому частиною п'ятою статті 15 цього Закону;

7) надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки виконання рішення;

8) наявності коштів за договорами банківського рахунка, які боржник не має права вимагати до закінчення строку дії таких договорів, у разі відсутності іншого майна боржника, на яке може бути звернено стягнення;

9) включення підприємства паливно-енергетичного комплексу до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості, яка виникла внаслідок розрахунків за енергоносії з урахуванням дати заборгованості відповідно до Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу", крім рішень, передбачених абзацом шостим пункту 3.7 статті 3 зазначеного Закону;

10) затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство;

11) надіслання виконавчого документа до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, у випадку, передбаченому частиною третьою статті 4 Закону України "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень".

2. Виконавець не пізніше наступного робочого дня, коли йому стало відомо про обставини, зазначені в частині першій цієї статті, а з підстави, передбаченої пунктом 11 частини першої цієї статті, – у день надіслання виконавчого документа до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, зупиняє вчинення виконавчих дій, про що виносить відповідну постанову.

3. Виконавче провадження з підстави, передбаченої пунктом 9 частини першої цієї статті, не зупиняється в разі стягнення заборгованості перед Національною акціонерною компанією "Нафтогаз України" та/або її дочірнім підприємством, що здійснювало постачання природного газу на підставі ліцензії.

Стаття 35. Строки зупинення вчинення виконавчих дій

1. Виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій у випадках, передбачених пунктами 1, 4, 5, 7, 8 і 10 частини першої статті 34 цього Закону, до закінчення строку дії зазначених обставин, а у випадках, передбачених пунктами 2, 3 і 6 частини першої статті 34 цього Закону, – до розгляду питання по суті.

2. У випадку, передбаченому пунктом 9 частини першої статті 34 цього Закону, виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій до закінчення строку дії процедури погашення заборгованості підприємствами паливно-енергетичного комплексу, визначеного Законом України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу".

3. У випадку, передбаченому пунктом 11 частини першої статті 34 цього Закону, виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій до надходження від центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, повідомлення про перерахування коштів на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби або стягувачу.

4. Арешт, накладений виконавцем на майно боржника, у тому числі на кошти на рахунках боржника у банках та інших фінансових установах, протягом строку, на який виконавець зупиняє вчинення виконавчих дій, не знімається. У період зупинення вчинення виконавчих дій виконавець має право звертатися до суду в порядку, встановленому цим Законом, а також вживати заходів до розшуку боржника (його майна) або проведення перевірки його майнового стану.

5. Після усунення обставин, які стали підставою для зупинення вчинення виконавчих дій, виконавець не пізніше наступного робочого дня з моменту, коли йому стало про це відомо, зобов'язаний продовжити примусове виконання рішення у порядку, встановленому цим Законом, про що виносить відповідну постанову.

Стаття 36. Розшук боржника та його майна

1. У разі відсутності відомостей про місце проживання, перебування чи місцезнаходження боржника – фізичної особи, а також дитини за виконавчими документами про відібрання дитини державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини.

2. Розшук боржника – юридичної особи, майна боржника організовує виконавець шляхом подання запитів до відповідних органів, установ або проведення перевірки інформації про майно чи доходи боржника, що міститься в базах даних і реєстрах, та перевірки майнового стану боржника за місцем проживання (перебування) або його місцезнаходженням.

Перевірка майнового стану боржника проводиться виконавцем не рідше ніж один раз на два тижні щодо виявлення рахунків боржника, нерухомого та рухомого майна боржника та його майнових прав, не рідше ніж один раз на три місяці – щодо отримання інформації про доходи боржника та перевірки майнового стану боржника за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням.

3. У разі необхідності розшуку транспортного засобу боржника державний виконавець виносить постанову про такий розшук, яка є обов'язковою для виконання органами внутрішніх справ.

Тимчасове затримання та зберігання органами внутрішніх справ на спеціальних майданчиках чи стоянці виявленого за результатами розшуку транспортного засобу боржника здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Розшук транспортного засобу боржника припиняється в разі його виявлення, про що виконавцем не пізніше наступного робочого дня виноситься постанову про зняття майна з розшуку.

4. Витрати, пов'язані з розшуком боржника, майна боржника та його зберіганням, стягуються з боржника у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 37. Повернення виконавчого документа стягувачу

1. Виконавчий документ повертається стягувачу, в разі коли:

1) стягувач подав письмову заяву про повернення виконавчого документа;

2) у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернено стягнення, а здійснені протягом року виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

3) стягувач відмовився залишити за собою майно боржника, нереалізоване під час виконання рішення, у разі відсутності іншого майна, на яке можливо звернути стягнення;

4) стягувач перешкоджає проведенню виконавчих дій або не здійснив авансування витрат виконавчого провадження, авансування яких передбачено цим Законом, незважаючи на попередження виконавця про повернення йому виконавчого документа;

5) у результаті вжитих виконавцем заходів неможливо встановити особу боржника, з'ясувати місцезнаходження боржника – юридичної особи, місце проживання, перебування боржника – фізичної особи (крім випадків, коли виконанню підлягають виконавчі документи про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, у зв'язку з втратою годувальника, про відібрання дитини, а також виконавчі документи, за якими повинні бути стягнуті кошти чи інше майно, та інші виконавчі документи, що можуть бути виконані без участі боржника);

6) у боржника відсутнє визначене виконавчим документом майно, яке він за виконавчим документом повинен передати стягувачу в натурі;

7) боржник – фізична особа (крім випадків, коли виконанню підлягають виконавчі документи про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, у зв'язку із втратою годувальника, а також виконавчі документи про відібрання дитини) чи транспортні засоби боржника, розшук яких здійснювався органами внутрішніх справ, не виявлені протягом року з дня оголошення розшуку;

8) відстрочка виконання рішення, надана судом, яким постановлено рішення, не закінчилася;

9) законом встановлено заборону щодо звернення стягнення на майно чи кошти боржника, якщо в нього відсутнє інше майно чи кошти, на які можливо звернути стягнення, а також щодо проведення інших виконавчих дій стосовно боржника, що виключає можливість виконання відповідного рішення;

10) відсутня згода стягувача на заміщення приватного виконавця.

2. Про наявність обставин, зазначених у пунктах 2 – 6 частини першої цієї статті, виконавець складає акт.

3. У разі повернення виконавчого документа з підстав, передбачених частиною першою цієї статті, стягувачу повертаються невикористані суми внесеного ним авансового внеску. На письмову вимогу стягувача виконавцем надається звіт про використання авансового внеску. У разі повернення виконавчого документа стягувачу на підставі пунктів 1 і 3 частини першої цієї статті арешт з майна знімається (крім випадку нестягнення виконавчого збору та витрат виконавчого провадження).

4. Про повернення стягувачу виконавчого документа та авансового внеску виконавець виносить постанову.

5. Повернення виконавчого документа стягувачу з підстав, передбачених цією статтею, не позбавляє його права повторно пред'явити

виконавчий документ до виконання протягом строків, установлених статтею 12 цього Закону.

Стаття 38. Повернення виконавчого документа до суду, який його видав

1. Виконавчий документ, прийнятий виконавцем до виконання, повертається до суду, який його видав, у разі поновлення судом строку подання апеляційної скарги на рішення, за яким видано виконавчий документ, або прийняття такої апеляційної скарги до розгляду (крім виконавчих документів, що підлягають негайному виконанню).

2. Про повернення виконавчого документа виконавець виносить постанову не пізніше наступного робочого дня з дня отримання судового рішення.

Стаття 39. Закінчення виконавчого провадження

1. Виконавче провадження підлягає закінченню в разі:

1) визнання судом відмови стягувача від примусового виконання судового рішення;

2) визнання (затвердження) судом мирової угоди, укладеної сторонами у процесі виконання рішення;

3) ліквідації юридичної особи – сторони виконавчого провадження, якщо виконання її обов'язків чи вимог у виконавчому провадженні не допускає правонаступництва, смерті, оголошення померлим або визнання безвісно відсутнім стягувача чи боржника;

4) прийняття Національним банком України рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку-боржника;

5) скасування рішення, на підставі якого виданий виконавчий документ, або визнання судом виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню;

6) письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника під час виконання рішення про передачу їх стягувачу, або знищення речі, що повинна бути передана стягувачу в натурі або оплатно вилучена;

7) закінчення строку, передбаченого законом для відповідного виду стягнення, крім випадку, коли існує заборгованість із стягнення відповідних платежів;

8) визнання боржника банкрутом;

9) фактичного виконання в повному обсязі рішення згідно з виконавчим документом;

10) повернення виконавчого документа без виконання на вимогу суду або іншого органу (посадової особи), який видав виконавчий документ;

11) надіслання виконавчого документа до суду, який його видав, у випадку, передбаченому частиною третьою статті 63 цього Закону;

12) коли рішення фактично виконано під час виконання рішення Європейського суду з прав людини;

13) неперед'явлення виконавчого документа за відновленим виконавчим провадженням у строки, визначені статтею 41 цього Закону;

14) коли стягнені з боржника в повному обсязі кошти не витребувані стягувачем протягом року та у зв'язку з цим перераховані до державного бюджету;

15) коли коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна (за виконавчим документом про звернення стягнення на заставлене майно), недостатньо для задоволення вимог стягувача – заставодержателя, а також майно, яке є предметом іпотеки, передано іпотекодержателю або придбано ним відповідно до вимог Закону України "Про іпотеку" за виконавчим документом про звернення стягнення на майно, яке є предметом іпотеки.

2. Постанова про закінчення виконавчого провадження з підстав, передбачених частиною першою цієї статті, вноситься в день настання відповідних обставин або в день, коли виконавцю стало відомо про такі обставини.

3. У випадках, передбачених пунктами 1 – 3, 5 – 7, 9 – 12, 14, 15 частини першої цієї статті, виконавчий документ надсилається разом із постановою про закінчення виконавчого провадження до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав.

4. Постанова про закінчення виконавчого провадження з підстави, передбаченої пунктом 4 частини першої цієї статті, разом з виконавчим документом надсилається до уповноваженої особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

5. Постанова про закінчення виконавчого провадження з підстави, передбаченої пунктом 8 частини першої цієї статті, разом з виконавчим документом надсилається до господарського суду, який прийняв постанову про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

Стаття 40. Наслідки закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа

1. У разі закінчення виконавчого провадження (крім офіційного оприлюднення повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, закінчення виконавчого провадження за судовим рішенням, винесеним у порядку забезпечення позову чи вжиття запобіжних заходів, а також, крім випадків нестягнення виконавчого збору або витрат виконавчого провадження), повернення виконавчого документа до суду, який його видав, арешт, накладений на майно боржника, знімається, відомості про боржника виключаються з Єдиного реєстру боржників, скасовуються інші вжиті виконавцем заходи щодо виконання рішення, а також проводяться інші необхідні дії у зв'язку із закінченням виконавчого провадження.

Виконавче провадження, щодо якого винесено постанову про його закінчення, не може бути розпочате знову, крім випадків, передбачених цим Законом.

2. Про зняття арешту з майна виконавець зазначає у постанові про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа, яка в день її винесення надсилається органу, установі, посадовій особі, яким була надіслана для виконання постанови про накладення арешту на майно боржника, а у випадках, передбачених законом, вчиняє дії щодо реєстрації припинення обтяження такого майна.

3. У разі повернення виконавчого документа стягувачу з підстав, передбачених пунктами 1 – 4, 6, 7 і 9 частини першої статті 37 цього Закону, закінчення виконавчого провадження з підстав, передбачених пунктами 1, 2, 4, 6, 7, 9, 11, 14 і 15 частини першої статті 39 цього Закону, якщо виконавчий збір не стягнуто, державний виконавець не пізніше наступного робочого дня з дня повернення виконавчого документа (закінчення виконавчого провадження) виносить постанову про стягнення виконавчого збору, яку виконує в порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 41. Відновлення виконавчого провадження

1. У разі коли постанова виконавця про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа стягувачу визнана незаконною чи скасована в установленому законом порядку, виконавче провадження підлягає відновленню за постановою виконавця не пізніше наступного робочого дня з дня одержання виконавцем відповідного рішення.

2. У разі відновлення виконавчого провадження стягувач, суд або орган (посадова особа), яким повернуто виконавчий документ, зобов'язані у місячний строк з дня надходження постанови про відновлення виконавчого провадження пред'явити його до виконання.

Розділ V ФІНАНСУВАННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 42. Кошти виконавчого провадження

1. Кошти виконавчого провадження складаються з:

- 1) виконавчого збору, стягнутого з боржника в порядку, встановленому статтею 27 цього Закону;
- 2) авансового внеску стягувача;
- 3) стягнутих з боржника коштів на витрати виконавчого провадження.

2. Витрати органів державної виконавчої служби та приватного виконавця, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій щодо забезпечення примусового виконання рішень, є витратами виконавчого провадження.

3. Витрати виконавчого провадження органів державної виконавчої служби здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів виконавчого провадження, зазначених у пунктах 2 і 3 частини першої цієї статті.

Витрати виконавчого провадження приватних виконавців здійснюються за рахунок авансового внеску стягувача, стягнутих з боржника коштів на витрати виконавчого провадження, інших надходжень, що не суперечать законодавству.

Розмір та види витрат виконавчого провадження встановлюються Кабінетом Міністрів України.

4. На стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум згідно з вимогами цього Закону або у випадку повернення виконавчого документа стягувачу чи закінчення виконавчого провадження у разі необхідності примусового стягнення з боржника витрат виконавчого провадження виконавцем виноситься постанова про їх стягнення.

Стаття 43. Додаткове авансування витрат виконавчого провадження

1. У разі коли витрати на залучення до проведення виконавчих дій суб'єктів господарювання на платній основі, виготовлення технічної документації на майно, здійснення витрат на валютно-обмінні фінансові операції та інших витрат, пов'язаних із перерахуванням коштів, перевищують суму сплаченого авансового внеску, стягувач зобов'язаний здійснити авансування таких витрат.

У разі перебування виконавчого провадження на виконанні у приватного виконавця авансування стягувачем зазначених витрат виконавчого провадження є обов'язковим лише на вимогу приватного виконавця.

2. З метою забезпечення провадження виконавчих дій виконавець може здійснювати інші витрати виконавчого провадження, крім встановлених Кабінетом Міністрів України, за умови їх обов'язкового авансування стягувачем.

3. Після закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа стягувачу авансовий внесок повертається стягувачу, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 44. Облік сум на рахунках органів державної виконавчої служби та приватних виконавців

1. Органи державної виконавчої служби мають рахунки в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, а також рахунки, в тому числі валютні, в державних банках для зарахування коштів виконавчого провадження, обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів та їх виплати стягувачам.

2. Приватний виконавець для здійснення примусового виконання рішень відкриває в банках рахунки, в тому числі в разі потреби в іноземній валюті, для:

- 1) обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів як в національній, так і в іноземній валюті, та їх виплати стягувачам;
- 2) зарахування коштів виконавчого провадження;
- 3) зарахування винагороди.

3. Кошти, зазначені у пунктах 1 і 2 частини другої цієї статті, не є доходом приватного виконавця.

4. Орган державної виконавчої служби та приватний виконавець подають інформацію про рахунки, відкриті ними для цілей виконавчого провадження, для її внесення до автоматизованої системи виконавчого провадження у порядку, визначеному Міністерством юстиції України.

Розділ VI

РОЗПОДІЛ СТЯГНУТИХ З БОРЖНИКА ГРОШОВИХ СУМ. ЧЕРГОВІСТЬ ЗАДОВОЛЕННЯ ВИМОГ СТЯГУВАЧІВ

Стаття 45. Розподіл стягнутих з боржника грошових сум

1. Розподіл стягнутих виконавцем з боржника за виконавчим провадженням грошових сум (у тому числі тих, що одержані від реалізації майна боржника) здійснюється у такій черговості:

- 1) в першу чергу повертається авансовий внесок стягувача на організацію та проведення виконавчих дій;
- 2) в другу чергу компенсуються витрати виконавчого провадження, не покриті авансовим внеском стягувача;
- 3) в третю чергу задовольняються вимоги стягувача та стягується виконавчий збір;
- 4) в четверту чергу стягуються штрафи, накладені виконавцем відповідно до вимог цього Закону.

2. Розподіл грошових сум у черговості, зазначеній у частині першій цієї статті, здійснюється в міру їх стягнення.

Стаття 46. Черговість задоволення вимог стягувачів у разі недостатності стягнутої суми для задоволення вимог стягувачів

1. У разі коли під час розподілу грошових сум у випадку, передбаченому пунктом 3 частини першої статті 45 цього Закону, стягнутої суми недостатньо для задоволення вимог стягувачів за виконавчими документами, кошти розподіляються виконавцем між стягувачами в такій черговості:

- 1) в першу чергу задовольняються забезпечені заставою вимоги щодо стягнення з вартості заставленого майна;

2) в другу чергу задовольняються вимоги щодо стягнення аліментів, відшкодування збитків та шкоди, завданих внаслідок кримінального або адміністративного правопорушення, каліцтва або іншого ушкодження здоров'я, а також у зв'язку із втратою годувальника;

3) в третю чергу задовольняються вимоги працівників, пов'язані з трудовими правовідносинами;

4) в четверту чергу задовольняються вимоги стягувачів за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, вимоги щодо збору на обов'язкове державне пенсійне страхування, страхових внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та вимоги щодо податків та інших платежів до бюджету;

5) в п'яту чергу задовольняються всі інші вимоги.

2. Вимоги стягувачів кожної наступної черги задовольняються після задоволення в повному обсязі вимог стягувачів попередньої черги. У разі коли стягнутої суми недостатньо для задоволення в повному обсязі всіх вимог однієї черги, вимоги задовольняються пропорційно належній кожному стягувачеві сумі. Вимоги стягувачів щодо виплати заборгованості із заробітної плати та інші вимоги, пов'язані з трудовими правовідносинами, задовольняються в порядку календарного надходження виконавчих документів.

У разі якщо виконавчі документи щодо виплати заборгованості із заробітної плати та інших вимог, пов'язаних із трудовими правовідносинами, надійшли протягом одного календарного дня, та у разі коли стягнутої суми недостатньо для задоволення в повному обсязі всіх вимог за такими виконавчими документами, відповідні вимоги задовольняються пропорційно належній кожному стягувачеві сумі.

Стаття 47. Порядок виплати стягнутих грошових сум

1. Грошові суми, стягнуті з боржника (в тому числі ті, що одержані від реалізації майна), зараховуються на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, рахунок приватного виконавця.

2. За письмовою заявою стягувача – фізичної особи стягнуті грошові суми перераховуються виконавцем на зазначений стягувачем рахунок у банку або іншій фінансовій установі чи надсилаються на адресу стягувача поштовим переказом, що здійснюється за його рахунок, крім переказу аліментних сум.

3. Стягувачу – юридичній особі стягнуті грошові суми перераховуються виконавцем у встановленому порядку на визначені стягувачем рахунки.

4. Грошові суми, стягнуті до Державного бюджету України або місцевих бюджетів, перераховуються в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

5. Не допускається виплата стягувачу стягнутих сум готівкою або виплата стягнутих сум іншим особам, які не є стягувачами (крім виплати грошових сум заставодержателю, який не є стягувачем, згідно із статтею 51 цього Закону).

Забороняється використовувати стягнуті з боржників грошові суми, що підлягають виплаті стягувачам, на цілі, не передбачені цією статтею, а також звертати на них стягнення для виплати іншим особам, які не є стягувачами за виконавчими документами, під час примусового виконання яких такі суми стягнуто (крім випадків, коли стягувач є одночасно боржником в іншому виконавчому провадженні).

6. Стягнуті з боржника кошти, що залишилися після задоволення всіх вимог за виконавчими документами, перераховуються боржнику (крім випадків повернення коштів іншим особам).

7. У разі коли стягнуті з боржника грошові суми не витребувані стягувачем протягом одного року з дня їх зарахування на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, рахунок приватного виконавця, такі суми зараховуються до Державного бюджету України в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної фінансової політики.

Розділ VII

ПОРЯДОК ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА МАЙНО БОРЖНИКА

Стаття 48. Порядок звернення стягнення на кошти та інше майно боржника

1. Звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні (списанні коштів з рахунків) та примусовій реалізації.

Про звернення стягнення на майно боржника виконавець виносить постанову.

2. Стягнення за виконавчими документами звертається насамперед на кошти боржника у національній та іноземній валюті, інші цінності, у тому числі на кошти на рахунках боржника у банках та інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитарних установах.

Забороняється звернення стягнення та накладення арешту на кошти на рахунках платників у системі електронного адміністрування податку на додану вартість, на кошти, що перебувають на поточних рахунках із спеціальним режимом використання, відкритих на виконання статей 19¹ та 26¹ Закону України "Про теплопостачання", статті 15¹ Закону України "Про електроенергетику", та на спеціальному рахунку експлуатуючої організації (оператора) відповідно до Закону України "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки".

3. Готівкові кошти, виявлені у боржника, вилучаються та зараховуються на відповідні рахунки органів державної виконавчої служби,

приватного виконавця не пізніше наступного робочого дня з моменту вилучення, про що складається акт.

4. На кошти та інші цінності боржника, що перебувають на рахунках та на зберіганні у банках чи інших фінансових установах, накладається арешт не пізніше наступного робочого дня з моменту їх виявлення. Арешт поширюється також на кошти на рахунках, які відкриті після винесення постанови про накладення арешту.

5. У разі відсутності у боржника коштів та інших цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення невідкладно звертається також на належне боржнику інше майно, за винятком майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на кошти боржника. Боржник має право запропонувати види майна чи предмети, які необхідно насамперед реалізувати. Черговість стягнення на кошти та інше майно боржника остаточно визначається виконавцем.

6. Стягнення на майно боржника звертається в розмірі та обсязі, необхідних для виконання за виконавчим документом, з урахуванням стягнення виконавчого збору, витрат виконавчого провадження, штрафів, накладених на боржника під час виконавчого провадження. У разі коли боржник володіє майном разом з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням виконавця.

7. У разі коли сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує десяти розмірів мінімальної заробітної плати, звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване таке житло, не здійснюється. У такому разі виконавець зобов'язаний вжити заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника.

8. Виконавець проводить перевірку майнового стану боржника у десятиденний строк з дня відкриття виконавчого провадження. У подальшому така перевірка проводиться виконавцем кожні два тижні – щодо виявлення рахунків боржника, кожні три місяці – щодо виявлення нерухомого та рухомого майна боржника та його майнових прав, отримання інформації про доходи боржника.

Стаття 49. Особливості звернення стягнення на кошти боржника в іноземній валюті та виконання рішень під час обчислення боргу в іноземній валюті

1. У разі коли кошти боржника в іноземній валюті розміщені на рахунках, внесках або на зберіганні у банку чи іншій фінансовій установі, що мають право на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, виконавець зобов'язує їх продати протягом семи робочих днів іноземну валюту в сумі, необхідній для погашення боргу.

2. У разі коли такі кошти розміщені в банку або іншій фінансовій установі, які не мають права на продаж іноземної валюти на внутрішньому

валютному ринку, виконавець зобов'язує їх перерахувати протягом семи робочих днів такі кошти до банку або іншої фінансової установи, які мають таке право, для їх реалізації відповідно до вимог частини першої цієї статті.

3. Сума боргу в іноземній валюті обчислюється за офіційним курсом гривні, встановленим Національним банком України на день пред'явлення виконавчого документа на примусове виконання.

4. У разі обчислення суми боргу в іноземній валюті виконавець у результаті виявлення у боржника коштів у відповідній валюті стягує такі кошти на валютний рахунок органу державної виконавчої служби, а приватний виконавець — на відповідний рахунок приватного виконавця для їх подальшого перерахування стягувачу. У разі виявлення коштів у гривнях чи іншій валюті виконавець за правилами, встановленими частинами першою і другою цієї статті, дає доручення про купівлю відповідної валюти та перерахування її на валютний рахунок органу державної виконавчої служби, а приватний виконавець — на відповідний рахунок приватного виконавця.

5. Кошти виконавчого збору, стягнуті під час виконання рішення про стягнення коштів в іноземній валюті, відповідно до цієї статті підлягають валютно-обмінній фінансовій операції, а одержані після цього кошти у гривнях зараховуються до Державного бюджету України.

6. Витрати у зв'язку із валютно-обмінними фінансовими операціями та інші витрати, пов'язані із перерахуванням коштів, покладаються на боржника.

Стаття 50. Звернення стягнення на об'єкти нерухомого майна фізичної особи

1. Звернення стягнення на об'єкти нерухомого майна здійснюється у разі відсутності в боржника достатніх коштів чи рухомого майна. При цьому насамперед звертається стягнення на окрему від будинку земельну ділянку, інше приміщення, що належать боржнику. В останню чергу звертається стягнення на житловий будинок чи квартиру, в якому фактично проживає боржник.

2. Разом із житловим будинком стягнення звертається також на прилеглу земельну ділянку, що належить боржнику.

3. У разі звернення стягнення на об'єкт нерухомого майна виконавець здійснює в установленому законом порядку заходи щодо з'ясування належності майна боржнику на праві власності, а також перевірки, чи перебуває це майно під арештом.

4. Після документального підтвердження належності боржнику на праві власності об'єкта нерухомого майна виконавець накладає на нього арешт та вносить відомості про такий арешт до відповідного реєстру у встановленому законодавством порядку. Про накладення арешту на об'єкт нерухомого майна, заставлене третім особам, виконавець невідкладно повідомляє таким особам.

5. У разі відсутності технічної документації на майно, у зв'язку з чим його неможливо підготувати до реалізації, виготовлення такої документації здійснюється в установленому порядку за рахунок коштів стягувача. У разі коли стягувач протягом десяти робочих днів з дня одержання відповідного повідомлення виконавця не авансує витрати, пов'язані з підготовкою технічної документації на майно, виконавчий документ повертається стягувачу за умови, що відсутнє інше майно у боржника, на яке можливо звернути стягнення.

Стаття 51. Звернення стягнення на заставлене майно

1. Звернення стягнення на заставлене майно в порядку примусового виконання допускається за виконавчими документами для задоволення вимог стягувача-заставодержателя.

2. У разі коли коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, недостатньо для задоволення вимог стягувача-заставодержателя за виконавчим документом, на підставі якого звернено стягнення на заставлене майно, виконавче провадження підлягає закінченню на підставі пункту 15 частини першої статті 39 цього Закону.

3. Для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, стягнення на заставлене майно боржника може бути звернено в разі:

виникнення права застави після винесення судом рішення про стягнення з боржника коштів;

коли вартість предмета застави перевищує розмір заборгованості боржника заставодержателю.

4. Про звернення стягнення на заставлене майно для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, виконавець повідомляє заставодержателю не пізніше наступного дня після накладення арешту на майно або в разі коли йому стало відомо, що арештоване майно боржника перебуває в заставі.

5. Реалізація заставленого майна здійснюється в порядку, встановленому цим Законом.

6. За рахунок коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, здійснюються відрахування, передбачені пунктами 1 і 2 частини першої статті 45 цього Закону, після чого кошти перераховуються заставодержателю та стягується виконавчий збір. У разі коли заставодержатель не є стягувачем у виконавчому провадженні, йому виплачуються кошти після належного підтвердження права на заставлене майно. У разі задоволення в повному обсязі вимог заставодержателя залишок коштів використовується для задоволення вимог інших стягувачів у порядку, встановленому цим Законом.

7. Спори, що виникають під час виконавчого провадження щодо звернення стягнення на заставлене майно, вирішуються судом.

8. Примусове звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється виконавцем з урахуванням положень Закону України "Про іпотеку".

Стаття 52. Особливості звернення стягнення на кошти та майно боржника – юридичної особи, фізичної особи – підприємця

1. Виконавець звертає стягнення на кошти боржника – юридичної особи, що перебувають в касах або інших сховищах боржника – юридичної особи, у банках або інших фінансових установах, у порядку, встановленому цим Законом. Інформацію про наявні у боржника рахунки виконавець отримує в органах доходів і зборів, інших державних органах, на підприємствах, в установах та організаціях, які зобов'язані надати йому інформацію невідкладно, але не пізніше ніж у триденний строк, а також за повідомленнями стягувача.

2. Виконавець може звернути стягнення на кошти боржника – юридичної особи, що розміщені на його рахунках, а також на рахунках, відкритих боржником – юридичною особою через свої філії, представництва та інші відокремлені підрозділи.

3. Не підлягають арешту в порядку, встановленому цим Законом, кошти, що перебувають на рахунках із спеціальним режимом використання, спеціальних та інших рахунках, звернення стягнення на які заборонено законом. Банк, інша фінансова установа, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів, у разі надходження постанови виконавця про арешт коштів, які знаходяться на таких рахунках, зобов'язані повідомити виконавця про цільове призначення рахунку.

4. У разі коли після накладення виконавцем арешту на кошти боржника – юридичної особи у банках чи інших фінансових установах боржник умисно не виконує судового рішення і відкриває нові рахунки у банках чи інших фінансових установах, виконавець надсилає відповідним правоохоронним органам матеріали для притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності.

5. У разі відсутності у боржника – юридичної особи коштів в обсязі, необхідному для покриття заборгованості, стягнення звертається на інше майно, належне такому боржникові або закріплене за ним, у тому числі на майно, що обліковується на окремому балансі філії, представництва та іншого відокремленого підрозділу боржника – юридичної особи (крім майна, вилученого з цивільного обороту, або майна, обмежено оборотоздатного, а також майна, на яке не може бути звернено стягнення), незалежно від того, хто фактично використовує таке майно.

6. У разі коли на зазначене у частині п'ятій цієї статті майно накладається арешт, воно реалізується в такій черговості:

- 1) майно, що безпосередньо не використовується у виробництві;
- 2) об'єкти нерухомого майна, верстати, обладнання, інші основні засоби, а також сировина і матеріали, призначені для використання у виробництві.

7. Особливості звернення стягнення на кошти та інше майно фізичних осіб – підприємців здійснюється за правилами, визначеними цією статтею.

Стаття 53. Звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб

1. Виконавець має право звернути стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, що належать боржнику від інших осіб.

Зазначені особи зобов'язані подати на запит виконавця у визначений ним строк відомості про належне боржнику майно, що перебуває в них, та майно чи кошти, які вони повинні передати боржнику.

2. Після надходження від осіб відомостей про наявність майна боржника виконавець описує таке майно, вилучає його і реалізує в установленому цим Законом порядку. У разі коли особа, в якій перебуває майно боржника, перешкоджає виконавцю в його вилученні, таке майно вилучається виконавцем у примусовому порядку.

3. Готівка та майно, що належать боржнику від інших осіб, вилучаються виконавцем у таких осіб у присутності понятих на підставі ухвали суду.

4. На належні боржникові у разі передачі від інших осіб кошти, що перебувають на рахунках у банках та інших фінансових установах, стягнення звертається виконавцем на підставі ухвали суду в порядку, встановленому цим Законом.

5. За ухилення від виконання розпоряджень виконавця особа, в якій перебуває майно боржника, несе відповідальність відповідно до закону.

Стаття 54. Порядок виявлення дебіторської заборгованості боржника – юридичної особи, фізичної особи – підприємця

1. Для виявлення дебіторської заборгованості боржника – юридичної особи, фізичної особи – підприємця виконавець має право витребувати необхідні документи бухгалтерського обліку у боржника та юридичних осіб і фізичних осіб – підприємців, які є контрагентами боржника.

2. Виконавець має право звернутися за інформацією про дебіторську заборгованість боржника до органів доходів і зборів.

3. Боржник, органи доходів і зборів, а також юридичні особи та фізичні особи – підприємці, які є контрагентами боржника, зобов'язані протягом трьох робочих днів з дня одержання відповідної вимоги виконавця подати виконавцю необхідні документи та інформацію.

4. Для виявлення дебіторської заборгованості боржника виконавець може залучити спеціаліста, який має необхідні знання у відповідній галузі.

Стаття 55. Майно, на яке не може бути звернено стягнення

1. Не допускається звернення стягнення на майно, зазначене в Додатку до цього Закону.

Стаття 56. Арешт і вилучення майна боржника

1. Арешт майна боржника застосовується для забезпечення реального виконання рішення.

2. Арешт на майно боржника накладається виконавцем шляхом:

винесення постанови про арешт;

проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту.

Постанова про арешт майна боржника виноситься виконавцем під час відкриття виконавчого провадження та не пізніше наступного робочого дня із дня виявлення майна.

3. Арешт накладається у розмірі суми стягнення з урахуванням виконавчого збору, витрат виконавчого провадження та штрафів на все майно боржника або на окремі предмети.

4. Копії постанов, якими накладено арешт на майно та/або кошти боржника, виконавець надсилає банкам чи іншим фінансовим установам, органам, що здійснюють реєстрацію майна, державну реєстрацію прав на нерухоме майно та їх обтяжень, реєстрацію обтяжень рухомого майна, в день їх винесення.

5. Про проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту виконавець складає акт опису та арешту майна боржника. Під час проведення опису та арешту майна боржника виконавець у разі потреби може обмежити права користування майном, здійснити опечатування або вилучити його у боржника та передати на зберігання іншим особам, про що зазначається в акті опису та арешту. Вид, обсяг і строк обмеження встановлюються виконавцем у кожному конкретному випадку з урахуванням властивостей майна, його значення для власника чи володільця, необхідності використання та інших обставин.

6. Перешкоджання здійсненню виконавцем дій, пов'язаних із зверненням стягнення на майно (кошти) боржника, порушення заборони виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, а також інші незаконні дії щодо арештованого майна тягнуть відповідальність, установлену законом.

7. Вилучення арештованого майна з передачею його для реалізації здійснюється у строк, встановлений виконавцем, але не раніше ніж через п'ять робочих днів після накладення арешту. Продукти та інші речі, що швидко псуються, вилучаються і передаються для продажу негайно після накладення арешту.

8. Виявлені під час опису цінні папери, ювелірні та інші побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також лом і окремі частини таких виробів, на які накладено арешт, підлягають обов'язковому вилученню і не пізніше наступного робочого дня передаються на зберігання установам Національного банку України, які зобов'язані прийняти їх на безоплатній основі. Арешт на цінні папери накладається в порядку, встановленому законодавством про депозитарну систему України.

9. Під час проведення опису майна боржника – юридичної особи та накладення арешту на нього виконавець також використовує відомості щодо належного боржнику майна за даними бухгалтерського обліку.

10. Під час прийняття виконавцем постанови про арешт майна боржника арешт поширюється на всі поточні рахунки боржника, у тому числі на ті, що будуть відкриті боржником після винесення виконавцем постанови про арешт майна.

Стаття 57. Визначення вартості майна боржника. Оцінка майна боржника

1. Визначення вартості майна боржника здійснюється за взаємною згодою сторонами виконавчого провадження.

2. У разі коли сторони виконавчого провадження у десятиденний строк з дня складання виконавцем акта опису та арешту майна боржника не досягли згоди щодо вартості майна та письмово не повідомили виконавця про визначену ними вартість майна, кожна із сторін виконавчого провадження в тридцятиденний строк з дня складання акта опису та арешту майна має право надати виконавцю звіт про оцінку майна, складений суб'єктом оціночної діяльності – суб'єктом господарювання.

Звіт про оцінку майна має бути складений не раніше дати винесення постанови про арешт такого майна.

У такому разі майно передається на реалізацію за середньою арифметичною ціною з тих, які зазначені у наданих сторонами виконавчого провадження звітах про оцінку майна.

3. У разі якщо сторони виконавчого провадження не дійшли згоди щодо визначення вартості майна або якщо однією із сторін виконавчого провадження не надано звіту про оцінку майна в порядку, встановленому частиною другою цієї статті, визначення вартості майна боржника здійснюється виконавцем за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна, з урахуванням звіту про оцінку майна, наданого однією із сторін виконавчого провадження. Для проведення оцінки за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання, який провадить діяльність відповідно до Закону України "Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні".

4. У разі коли визначити вартість майна (окремих предметів) складно або боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника для реалізації за ціною, визначеною виконавцем, виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна. Витрати, пов'язані з призначенням суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання, несе сторона, яка оспорує вартість майна, визначену виконавцем.

У разі коли сторона, яка оспорує вартість майна, визначену виконавцем, не внесе на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, рахунок приватного виконавця коштів, необхідних для покриття витрат, пов'язаних з призначенням суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання, протягом п'яти робочих днів з моменту подання заперечення, майно передається на реалізацію за ціною, визначеною виконавцем.

5. Виконавець повідомляє про результати визначення вартості чи оцінки майна сторонам. У разі коли сторони не згодні з результатами визначення вартості чи оцінки, вони мають право оскаржити їх в судовому порядку в десятиденний строк з дня отримання відповідного повідомлення. Сторона вважається ознайомленою з результатами визначення вартості чи оцінки арештованого майна, якщо їй надіслано повідомлення про результати визначення вартості чи оцінки майна за адресою, зазначеною у виконавчому документі, або за місцем фактичного проживання чи перебування такої сторони, достовірно встановленим виконавцем.

Оскарження в судовому порядку результатів визначення вартості чи оцінки майна не зупиняє передачі майна на реалізацію, крім випадків зупинення передачі майна на реалізацію судом.

6. Звіт про оцінку майна у виконавчому провадженні вважається чинним протягом шести місяців з дня його підписання суб'єктом оціночної діяльності – суб'єктом господарювання. Після закінчення такого строку оцінка майна проводиться повторно.

Якщо строк чинності звіту про оцінку майна закінчився після передачі майна на реалізацію, повторна оцінка такого майна не проводиться.

Стаття 58. Зберігання майна, на яке накладено арешт

1. Майно, на яке накладено арешт, крім майна, зазначеного в частині восьмій статті 56 цього Закону, передається на зберігання боржникові або іншим особам (далі – зберігач), що призначені виконавцем, під розписку в акті опису. Копія акта опису майна видається боржнику, стягувачу, а в разі коли обов'язок щодо зберігання майна покладено на іншу особу, – також зберігачу. Якщо опис і арешт майна здійснювався на виконання рішення про забезпечення позову, виконавець передає арештоване майно на зберігання боржнику або його представнику (якщо інше не зазначене в судовому рішенні або у разі якщо боржник відмовився приймати майно на зберігання).

2. Зберігач може користуватися майном, переданим йому на зберігання, якщо особливості такого майна не призведуть до його знищення або зменшення цінності внаслідок користування.

3. У разі коли зберігачем призначено іншу особу, крім боржника або члена його сім'ї, вона може одержувати за зберігання майна винагороду, розмір та порядок виплати якої визначаються договором між зберігачем та виконавцем.

4. У разі потреби виконавець своєю постановою може передати майно на зберігання іншому зберігачу. Копія постанови вручається новому зберігачу, до якої додається копія акта опису та арешту майна.

5. Порядок і умови зберігання зазначеного в частині восьмій статті 56 цього Закону майна, на яке накладено арешт, встановлюються Національним банком України за погодженням з Міністерством фінансів України, іншого майна – Міністерством юстиції України.

6. Порушення заборони виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, тягне за собою передбачену законом відповідальність зберігача майна.

Стаття 59. Зняття арешту з майна

1. Особа, яка вважає, що майно, на яке накладено арешт, належить їй, а не боржникові, може звернутися до суду з позовом про визнання права власності на це майно і про зняття з нього арешту.

2. У разі прийняття судом рішення про зняття арешту з майна, арешт з майна знімається згідно з постановою виконавця не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини.

Виконавець зобов'язаний зняти арешт з рахунка боржника не пізніше наступного робочого дня з дня надходження від банку документів, які підтверджують, що на кошти, які знаходяться на рахунку, заборонено звертати стягнення згідно із цим Законом.

3. У разі виявлення порушення порядку накладення арешту, встановленого цим Законом, арешт з майна боржника знімається згідно з постановою начальника відповідного відділу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець.

4. Підставами для зняття арешту з майна (коштів) виконавцем є:

1) отримання виконавцем документального підтвердження, що рахунок боржника має спеціальний режим використання та/або звернення стягнення на такі кошти заборонено законом;

2) надходження на рахунок органу державної виконавчої служби, рахунок приватного виконавця суми коштів, стягнених з боржника (в тому числі від реалізації майна), необхідної для задоволення вимог усіх стягувачів, стягнення виконавчого збору, витрат виконавчого провадження та штрафів, накладених на боржника;

3) отримання виконавцем підтвердних документів про повний розрахунок за придбане майно на електронних торгах;

4) наявність письмового висновку експерта, суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання щодо неможливості чи недоцільності реалізації арештованого майна боржника у зв'язку із значним ступенем його зносу, пошкодженням;

5) відсутність у строк до десяти робочих днів з дня отримання повідомлення виконавця, зазначеного у частині шостій статті 61, письмової заяви стягувача про його бажання залишити за собою нереалізоване майно;

б) отримання виконавцем судового рішення про скасування заходів забезпечення позову.

5. У всіх інших випадках арешт може бути знятий за рішенням суду.

Стаття 60. Передача стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі

1. Під час виконання рішень про передачу стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, виконавець вилучає такі предмети у боржника і передає їх стягувачу, про що складає акт передачі. У разі знищення предмета, що повинен бути переданий стягувачу в натурі, виконавець складає акт про неможливість виконання рішення, що є підставою для закінчення виконавчого провадження, а у разі встановлення факту відсутності предмета, що повинен бути переданий стягувачу, повертає виконавчий документ стягувачу.

2. У разі письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника під час виконання рішення про їх передачу стягувачу, виконавець повертає зазначені предмети боржникові, про що складає акт, і виносить постанову про закінчення виконавчого провадження. При цьому внесений стягувачем авансовий внесок поверненню не підлягає.

Стаття 61. Реалізація майна, на яке звернено стягнення

1. Реалізація арештованого майна, крім майна, вилученого з цивільного обороту, або майна, обмежено оборотоздатного, та майна, зазначеного в частині восьмій статті 56 цього Закону, здійснюється шляхом його продажу на електронних торгах.

2. Порядок проведення електронних торгів визначається Кабінетом Міністрів України.

3. Початкова ціна продажу нерухомого майна визначається в порядку, передбаченому статтею 57 цього Закону.

4. Порядок реалізації майна, зазначеного в частині восьмій статті 56 цього Закону, крім цінних паперів, визначається Міністерством фінансів України за погодженням з Національним банком України. Порядок реалізації цінних паперів визначається Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Міністерством юстиції України, а іншого майна – Міністерством юстиції України.

Порядок реалізації майна, яке є обмежено оборотоздатним, визначається законодавством.

5. Нереалізоване на електронних торгах нерухоме майно виставляється на повторні електронні торги за ціною, яка становить 85 відсотків, а рухоме – 75 відсотків його вартості, визначеної в порядку, передбаченому статтею 57 цього Закону.

У разі повторної нереалізації майна нерухоме майно виставляється на треті електронні торги за ціною, яка становить 70 відсотків, а рухоме майно –

50 відсотків його вартості, визначеної в порядку, передбаченому статтею 57 цього Закону.

6. У разі нереалізації майна на третіх електронних торгах виконавець повідомляє про це стягувачу і пропонує йому вирішити питання про залишення за собою нереалізованого майна, крім майна, конфіскованого за рішенням суду.

7. У разі коли стягувач протягом десяти робочих днів з дня отримання повідомлення виконавця письмово не заявив про своє бажання залишити за собою нереалізоване майно, арешт з майна знімається і воно повертається боржникові. У разі відсутності в боржника іншого майна, на яке може бути звернено стягнення, виконавчий документ повертається стягувачу без виконання.

8. У разі коли стягувач виявив бажання залишити за собою нереалізоване майно, він зобов'язаний протягом десяти робочих днів з дня надходження від виконавця відповідного повідомлення внести на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби або рахунок приватного виконавця різницю між початковою вартістю нереалізованого майна та сумою коштів, що підлягають стягненню на його користь, якщо початкова вартість нереалізованого майна перевищує суму боргу, яка підлягає стягненню за виконавчим документом. За рахунок перерахованих стягувачем коштів оплачуються витрати виконавчого провадження, задовольняються вимоги інших стягувачів та стягується виконавчий збір і штрафи, а залишок коштів повертається боржникові.

9. Майно передається стягувачу за ціною, що дорівнює початковій вартості майна, за якою воно передавалося на реалізацію. Про передачу майна стягувачу в рахунок погашення боргу виконавець вносить постанову. За фактом такої передачі виконавець складає акт. Постанова та акт є підставами для подальшого оформлення стягувачем права власності на таке майно.

10. У разі наявності кількох стягувачів, які виявили бажання залишити за собою нереалізоване майно, воно передається в порядку календарного надходження виконавчих документів до виконання з урахуванням черговості, визначеної статтею 46 цього Закону.

11. У разі коли від продажу частини майна виручено суму, необхідну для задоволення вимог стягувача, сплати виконавчого збору, відшкодування витрат виконавчого провадження, а також сплати штрафу, продаж арештованого майна припиняється.

Стаття 62. Виконання рішення про конфіскацію майна

1. Виконання рішень про конфіскацію майна здійснюється органами державної виконавчої служби в порядку, встановленому цим Законом.

2. Реалізація конфіскованого майна здійснюється в порядку, встановленому цим Законом.

3. Порядок подальшого розпорядження конфіскованим майном, не реалізованим у порядку, визначеному статтею 61 цього Закону, та майном, яке не підлягає реалізації, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Розділ VIII ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ НЕМАЙНОВОГО ХАРАКТЕРУ

Стаття 63. Порядок виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення

1. За рішеннями, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, виконавець наступного робочого дня після закінчення строку, визначеного частиною шостою статті 26 цього Закону, перевіряє виконання рішення боржником. Якщо рішення підлягає негайному виконанню, виконавець перевіряє виконання рішення не пізніше ніж на третій робочий день після відкриття виконавчого провадження.

2. У разі невиконання боржником рішення виконавець вносить постанову про накладення на боржника штрафу, у якій зазначаються вимога виконати рішення протягом десяти робочих днів та попередження про кримінальну відповідальність.

3. Виконавець наступного робочого дня після закінчення строку, передбаченого частиною другою цієї статті, перевіряє виконання рішення боржником.

У разі невиконання боржником рішення, якщо таке рішення може бути виконане без участі боржника, виконавець надсилає органу досудового розслідування повідомлення про вчинення боржником кримінального правопорушення та вживає заходів примусового виконання рішення, передбачених цим Законом.

У разі невиконання боржником рішення, яке не може бути виконане без участі боржника, виконавець надсилає до органу досудового розслідування повідомлення про вчинення боржником кримінального правопорушення та вносить постанову про закінчення виконавчого провадження.

4. Виконавець під час виконання рішення про заборону вчиняти певні дії або про утримання від вчинення певних дій доводить до відома боржника резолютивну частину такого рішення, про що складає відповідний акт. Після складення акта вноситься постанова про закінчення виконавчого провадження.

Стаття 64. Виконання рішення про відібрання дитини

1. Під час виконання рішення про відібрання дитини державний виконавець проводить виконавчі дії за обов'язковою участю особи, якій дитина передається на виховання, із залученням представників органів опіки і піклування.

2. За необхідності державний виконавець може звернутися до суду з поданням щодо вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу.

3. У разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про відібрання дитини, до нього застосовуються заходи, передбачені законом.

Стаття 65. Виконання рішення про поновлення на роботі

1. Рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного працівника виконується негайно в порядку, визначеному статтею 63 цього Закону.

2. Рішення вважається виконаним боржником з дня видачі наказу або розпорядження про поновлення стягувача на роботі та внесення відповідного запису до трудової книжки стягувача, після чого виконавцем виноситься постанова про закінчення виконавчого провадження.

Стаття 66. Виконання рішення про виселення боржника

1. Державний виконавець наступного робочого дня після закінчення строку, визначеного частиною шостою статті 26 цього Закону, перевіряє виконання боржником рішення про його виселення.

У разі невиконання боржником рішення про його виселення самостійно державний виконавець виконує його примусово.

2. Державний виконавець призначає день і час примусового виселення, про що письмово інформує боржника. Боржник вважається повідомленим про примусове виселення, якщо повідомлення надіслано йому за адресою, за якою має здійснюватися виселення.

Відсутність боржника, належним чином повідомленого про день і час примусового виселення, під час виконання рішення про виселення боржника не є перешкодою для його виселення.

3. Примусове виселення полягає у звільненні приміщення, зазначеного у виконавчому документі, від боржника, його майна, домашніх тварин та у забороні боржнику користуватися цим приміщенням. Примусовому виселенню підлягають виключно особи, зазначені у виконавчому документі.

4. Примусове виселення здійснюється у присутності понятих за участю працівників органів внутрішніх справ.

5. Якщо виконання рішення здійснюється за відсутності боржника, державний виконавець зобов'язаний провести опис майна. Описане майно передається для відповідального зберігання стягувачу або іншій особі, визначеній державним виконавцем.

6. Якщо боржник перешкоджає виконанню рішення, державний виконавець накладає на нього штраф.

7. Передане для зберігання майно боржника повертається йому державним виконавцем на підставі акта після відшкодування боржником витрат, пов'язаних із зберіганням такого майна. У разі коли боржник

відмовляється відшкодувати витрати, пов'язані із зберіганням майна, вони компенсуються за рахунок реалізації майна боржника або його частини.

Зберігання майна здійснюється протягом не більше двох місяців з дня передачі на зберігання. Після закінчення двомісячного строку невитребуване майно реалізується в порядку, визначеному цим Законом. Отримані від реалізації кошти, крім понесених витрат, перераховуються боржнику.

У разі коли майно не було реалізовано, розпорядження ним здійснюється в порядку, встановленому для розпорядження безхазяйним майном.

8. Про виконання рішення про виселення боржника державний виконавець складає акт, що підписується особами, які брали участь у виконанні рішення про примусове виселення.

9. У разі коли особі, яка підлягає виселенню, повинне бути надано інше житлове приміщення, державний виконавець надсилає відповідному органу повідомлення про строк виконання рішення щодо надання такого приміщення. У разі ненадання у визначений строк іншого житлового приміщення державний виконавець складає відповідний акт і звертається до суду з поданням про встановлення порядку подальшого виконання рішення. До вирішення судом зазначеного питання виконавчі дії не проводяться.

10. У разі якщо особа самостійно вселилася у приміщення, з якого вона була примусово виселена, повторне її виселення може бути здійснено державним виконавцем на підставі ухвали суду, який прийняв рішення про виселення. Виконавче провадження в такому разі підлягає поновленню за постановою державного виконавця.

Стаття 67. Виконання рішення про вселення стягувача

1. Державний виконавець наступного робочого дня після закінчення строку, визначеного частиною шостою статті 26 цього Закону, перевіряє виконання боржником рішення про вселення стягувача.

У разі невиконання боржником рішення про вселення стягувача самостійно державний виконавець виконує його примусово.

2. Примусове вселення полягає у забезпеченні державним виконавцем безперешкодного входження стягувача у приміщення, зазначене у виконавчому документі, та його проживання (перебування) в ньому.

3. Державний виконавець зобов'язаний письмово повідомити боржника і стягувача про день і час примусового вселення. Боржник вважається повідомленим про примусове вселення стягувача, якщо повідомлення надіслано йому за адресою, за якою повинне здійснюватися вселення, чи іншою адресою, достовірно встановленою державним виконавцем.

Відсутність боржника, належним чином повідомленого про день і час примусового вселення, під час виконання рішення про вселення не є перешкодою для вселення стягувача.

4. У разі коли боржник перешкоджає виконанню рішення про вселення стягувача, державний виконавець накладає на нього штраф та вживає заходів примусового виконання рішення, передбачених цим Законом.

При цьому вселення здійснюється у присутності понятих за участю працівників органів внутрішніх справ.

5. Про примусове вселення стягувача державний виконавець складає акт, що підписується особами, які брали участь у виконанні рішення про примусове вселення.

6. У разі подальшого перешкоджання боржником проживанню (перебуванню) стягувача у приміщенні, в яке його вселено, стягувач має право звернутися до державного виконавця із заявою про відновлення виконавчого провадження. У такому разі державний виконавець має право повторно здійснити примусове вселення стягувача та накласти на боржника штраф у подвійному розмірі відповідно до статті 75 цього Закону. Виконавче провадження не відновлюється і повторно примусове вселення стягувача не здійснюється, якщо особа, яка перешкоджає його проживанню (перебуванню), не є боржником. Питання про вселення стягувача в такому разі вирішується в судовому порядку.

Розділ ІХ

ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА ЗАРОБІТНУ ПЛАТУ, ПЕНСІЮ, СТИПЕНДІЮ ТА ІНШІ ДОХОДИ БОРЖНИКА

Стаття 68. Умови звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника

1. Стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника звертається у разі відсутності в боржника коштів на рахунках у банках чи інших фінансових установах, відсутності чи недостатності майна боржника для покриття в повному обсязі належних до стягнення сум, а також у разі виконання рішень про стягнення періодичних платежів.

2. За іншими виконавчими документами виконавець має право звернути стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника без застосування заходів примусового звернення стягнення на майно боржника – за письмовою заявою стягувача або за виконавчими документами, сума стягнення за якими не перевищує п'яти мінімальних розмірів заробітної плати.

3. Про звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника виконавець виносить постанову, яка надсилається для виконання підприємству, установі, організації, фізичній особі, фізичній особі – підприємцю, які виплачують боржнику відповідно заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи.

Стаття 69. Відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника

1. Підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи – підприємці здійснюють відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника і перераховують кошти стягувачу у строк, встановлений для здійснення зазначених виплат боржнику, а в разі якщо такий строк не встановлено – до десятого числа місяця, наступного за місяцем, за який здійснюється стягнення. Такі підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи – підприємці щокварталу надсилають виконавцю звіт про здійснені відрахування та виплати за формою, встановленою Міністерством юстиції України.

2. У разі припинення перерахування коштів стягувачу підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи – підприємці не пізніше як у триденний строк повідомляють виконавцю про причину припинення виплат та зазначають нове місце роботи, проживання чи навчання боржника, якщо воно відоме.

Стаття 70. Розмір відрахувань із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника

1. Розмір відрахувань із заробітної плати та інших доходів боржника вираховується із суми, що залишається після утримання податків, зборів та єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

2. Із заробітної плати боржника може бути утримано за виконавчими документами до погашення у повному обсязі заборгованості:

у разі стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю особи, у зв'язку із втратою годувальника, майнової та/або моральної шкоди, завданої кримінальним правопорушенням або іншим суспільно-небезпечним діянням, – 50 відсотків;

за всіма іншими видами стягнень, якщо інше не передбачено законом – 20 відсотків.

3. Обмеження розміру відрахувань із заробітної плати, пенсії та інших доходів боржника встановлюється законом.

Стаття 71. Порядок стягнення аліментів

1. Порядок стягнення аліментів визначається законом.

2. У разі наявності заборгованості із сплати аліментів понад три місяці стягнення може бути звернено на майно боржника. Звернення стягнення на заробітну плату не перешкоджає зверненню стягнення на майно боржника, у разі якщо існує непогашена заборгованість понад три місяці.

3. Визначення суми заборгованості зі сплати аліментів, присуджених у частці від заробітку (доходу), визначається виконавцем у порядку, встановленому Сімейним кодексом України.

4. Виконавець зобов'язаний обчислити розмір заборгованості із сплати аліментів, скласти відповідний розрахунок та повідомити про нього стягувачу і боржнику у разі:

надходження виконавчого документа на виконання від стягувача;

надсилання постанови до підприємства, установи, організації, фізичної особи – підприємця, фізичної особи, які виплачують боржнику відповідно заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи;

надіслання виконавчого документа за належністю до іншого органу державної виконавчої служби;

закінчення виконавчого провадження.

5. У разі виїзду боржника на постійне місце проживання до держави, з якою Україна не уклала договорів про надання правової допомоги, за рішенням суду до виїзду боржника за кордон з нього може бути стягнуто аліменти за весь період до досягнення дитиною повноліття.

6. У разі стягнення аліментів у частці заробітку (доходу) боржника на підприємстві, в установі, організації, фізичної особи, фізичної особи – підприємця відрахування здійснюються з фактичного заробітку (доходу) на підставі постанови виконавця.

У разі коли стягнути аліменти в зазначеному розмірі неможливо, підприємство, установа, організація, фізична особа – підприємець, фізична особа, які проводили відрахування, нараховують боржнику заборгованість із сплати аліментів.

7. Після закінчення строку, передбаченого законом для стягнення аліментів, у разі відсутності заборгованості із сплати аліментів підприємство, установа, організація, фізична особа – підприємець, фізична особа, які проводили відрахування, повертають виконавцю постанову про стягнення аліментів з відміткою про перерахування в повному обсязі стягувачу присуджених йому сум аліментів. У разі коли відраховані з боржника суми аліментів не були перераховані стягувачу, виконавець письмово повідомляє стягувачу про розмір заборгованості, що утворилася, та роз'яснює йому права на звернення з позовом до підприємства, установи, організації, фізичної особи – підприємця, фізичної особи, які виплачують боржнику відповідно заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи, якщо така заборгованість утворилася з їх вини.

8. Спір щодо розміру заборгованості із сплати аліментів вирішується судом за заявою заінтересованої особи у порядку, встановленому законом.

9. За наявності заборгованості із сплати аліментів у розмірі, що сукупно перевищує суму відповідних платежів за три місяці, виконавець роз'яснює стягувачу право на звернення до органів досудового розслідування із заявою (повідомленням) про вчинене кримінальне правопорушення боржником, що полягає в ухиленні від сплати аліментів.

Стаття 72. Звернення стягнення на допомогу з державного соціального страхування та соціальну допомогу інвалідам з дитинства

1. На допомогу з державного соціального страхування, що виплачується в разі тимчасової непрацездатності та в інших випадках, допомогу по безробіттю та соціальну допомогу інвалідам з дитинства, призначену відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам", стягнення може бути звернено тільки за рішеннями про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника.

Стаття 73. Кошти, на які не може бути звернено стягнення

1. Стягнення не може бути звернено на такі виплати:
 - 1) вихідну допомогу, що виплачується в разі звільнення працівника;
 - 2) компенсацію працівнику за невикористану відпустку, крім випадків, коли особа під час звільнення одержує компенсацію за відпустку, не використану протягом кількох років;
 - 3) компенсацію працівнику витрат у зв'язку з переведенням, направленням на роботу до іншої місцевості чи службовим відрядженням;
 - 4) польове забезпечення, надбавки до заробітної плати, інші кошти, що виплачуються замість добових і квартирних;
 - 5) матеріальну допомогу особам, які втратили право на допомогу по безробіттю;
 - 6) допомогу у зв'язку з вагітністю та пологами;
 - 7) одноразову допомогу у зв'язку з народженням дитини;
 - 8) допомогу при усиновленні дитини;
 - 9) допомогу на дітей, над якими встановлено опіку чи піклування;
 - 10) допомогу на дітей самотнім матерям;
 - 11) допомогу особам, зайнятим доглядом трьох і більше дітей віком до 16 років, по догляді за дитиною-інвалідом, по тимчасовій непрацездатності у зв'язку з доглядом за хворою дитиною, а також на іншу допомогу на дітей, передбачену законом;
 - 12) допомогу на лікування;
 - 13) допомогу на поховання;
 - 14) щомісячну грошову допомогу у зв'язку з обмеженням споживання продуктів харчування місцевого виробництва та особистого підсобного господарства громадян, які проживають на території, що зазнала радіоактивного забруднення;
 - 15) дотації на обіди, придбання путівок до санаторіїв і будинків відпочинку за рахунок фонду споживання.
2. Стягнення не здійснюється також із сум:
 - 1) неоподаткованого розміру матеріальної допомоги;

2) грошової компенсації за видане обмундирування і натуральне постачання;

3) вихідної допомоги в разі звільнення (виходу у відставку) з військової служби, служби в органах внутрішніх справ та Державної кримінально-виконавчої служби України, а також грошового забезпечення, що не має постійного характеру, та в інших випадках, передбачених законом;

4) одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті), інвалідності або часткової втрати працездатності без встановлення інвалідності військовослужбовців, військовозобов'язаних та резервістів, які призвані на навчальні (або перевірочні) та спеціальні збори чи для проходження служби у військовому резерві;

5) грошової допомоги, пов'язаної з безоплатним забезпеченням протезування (ортезування) учасника антитерористичної операції, який втратив функціональні можливості кінцівок; благодійної допомоги, отриманої учасниками антитерористичної операції, незалежно від її розміру та джерела походження.

Розділ X

ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ, ДІЙ АБО БЕЗДІЯЛЬНОСТІ ВИКОНАВЦІВ ТА ПОСАДОВИХ ОСІБ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

Стаття 74. Оскарження рішень, дій або бездіяльності виконавців та посадових осіб органів державної виконавчої служби

1. Рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами та іншими особами до суду, який видав виконавчий документ, в порядку, передбаченому законом.

2. Рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання рішень інших органів (посадових осіб), у тому числі постанов державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат виконавчого провадження та штрафів, можуть бути оскаржені сторонами та іншими особами до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

3. Рішення та дії виконавця, посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені протягом десяти робочих днів з дня, коли стало відомо про прийняте рішення або вчинено дію.

Розділ XI

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття 75. Відповідальність за невиконання рішення, що зобов'язує боржника вчинити певні дії, та рішення про поновлення на роботі

1. У разі невиконання без поважних причин у встановлений виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та

рішення про поновлення на роботі виконавець виносить постанову про накладення штрафу на боржника – фізичну особу у розмірі ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, на посадових осіб – двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, на боржника – юридичну особу – трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та встановлює новий строк виконання.

2. У разі повторного невиконання рішення боржником без поважних причин виконавець у тому самому порядку накладає на нього штраф у подвійному розмірі та звертається до органів досудового розслідування з повідомленням про вчинення боржником кримінального правопорушення.

Стаття 76. Відповідальність за невиконання законних вимог виконавця та порушення вимог цього Закону

1. За порушення вимог цього Закону, невиконання законних вимог виконавця фізичними, юридичними чи посадовими особами, в тому числі несвоєчасне подання або неподання звітів про відрахування із заробітної плати та інших доходів боржника, неподання або подання неправдивих відомостей про доходи і майновий стан боржника, ненадання боржником на вимогу виконавця декларації чи зазначення у декларації неправдивих відомостей або неповідомлення про зміну таких відомостей, неповідомлення боржником про зміну місця проживання чи місцезнаходження або місця роботи (отримання доходів), а також за неявку без поважних причин за викликом виконавця винні особи несуть відповідальність у встановленому законом порядку.

2. За наявності ознак кримінального правопорушення в діях особи, яка умисно перешкоджає виконанню рішення чи в інший спосіб порушує вимоги закону про виконавче провадження, виконавець складає акт про порушення і звертається до органів досудового розслідування з повідомленням про вчинення боржником кримінального правопорушення.

Розділ XII

ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЩОДО ІНОЗЕМЦІВ, ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА ТА ІНОЗЕМНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ. ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ І АРБИТРАЖІВ

Стаття 77. Виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб

1. Під час виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають (перебувають) чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, яким володіють самостійно або разом з іншими особами, застосовуються положення цього Закону.

2. У разі невиконання зазначеними в частині першій цієї статті особами рішень виконавець звертається до компетентних органів з поданням про заборону в'їзду в Україну чи видворення за межі України таких осіб відповідно до Закону України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства".

Стаття 78. Виконання рішень іноземних судів

1. Рішення іноземних судів (судів іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні відповідно до міжнародних договорів України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, цього Закону та інших законів України, якщо визнання та виконання таких рішень передбачено міжнародними договорами України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Розділ XIII

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності 1 березня 2016 року, крім цього пункту та пункту 11 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

Закон України "Про виконавче провадження" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207, № 34, ст. 274; 2001 р., № 11, ст. 54, № 44, ст. 226; 2002 р., № 3, ст. 202, № 14, ст. 96; 2003 р., № 5, ст. 46, № 16, ст. 127; 2004 р., № 2, ст. 6, № 6, ст. 37, № 11, ст. 140, № 17 – 18, ст. 250, № 19, ст. 25, № 35, ст. 412, № 46, ст. 511; 2005 р., № 2, ст. 30, № 17 – 19, ст. 267, № 26, ст. 358, № 33, ст. 430, ст. 431, № 42, ст. 464, № 48, ст. 480, № 51, ст. 551, № 52, ст. 562; 2006 р., № 1, ст. 1, ст. 18, № 13, ст. 110, № 35, ст. 295, ст. 296; 2007 р., № 10, ст. 84, № 16, ст. 216; 2009 р., № 6, ст. 23, № 30, ст. 421, № 36 – 37, ст. 511, № 38, ст. 535; 2010 р., № 4, ст. 36, № 12, ст. 120, № 41 – 45, ст. 529; 2011 р., № 4, ст. 21, № 19 – 20, ст. 142, № 45, ст. 476; 2012 р., № 14, ст. 87, № 32 – 33, ст. 413, ст. 413, № 39, ст. 464; 2013 р., № 8, ст. 66, № 21, ст. 208, № 23, ст. 224, № 27, ст. 282, № 36, ст. 469, № 37, ст. 490, № 39, ст. 517, № 40, ст. 540, № 42, ст. 587; 2014 р., № 12, ст. 178, № 17, ст. 593, № 20 – 21, ст. 712, ст. 739, № 22, ст. 801, № 33, ст. 1162, № 34, ст. 1166, № 50 – 51, ст. 2057; 2015 р., № 2 – 3, ст. 12, № 6, ст. 41, № 21, ст. 133, № 17, ст. 122, зі змінами, внесеними Законом України від 14 травня 2015 року № 423–VIII);

Перелік майна, що не підлягає конфіскації за судовим вироком (додаток до Кримінального кодексу України) (Відомості Верховної Ради УРСР, 1961 р., № 2, ст. 14; 1983 р., № 4, ст. 50; 1984 р., № 27, ст. 512).

3. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Кодексі законів про працю України (Відомості Верховної Ради України, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375):

а) частину четверту статті 230 викласти в такій редакції:

"На підставі посвідчення, пред'явленого не пізніше тримісячного строку до органу державної виконавчої служби або приватному виконавцю, державний виконавець чи приватний виконавець виконує рішення комісії по трудових спорах у примусовому порядку";

б) у частині шостій статті 265 слова "на Державну виконавчу службу" замінити словами "на органи державної виконавчої служби";

2) у Кодексі України про адміністративні правопорушення (Відомості Верховної Ради УРСР, 1984 р., додаток до № 51, ст. 1122):

а) статтю 188¹³ викласти в такій редакції:

"Стаття 188¹³. Невиконання законних вимог державного виконавця, приватного виконавця

Невиконання законних вимог державного виконавця, приватного виконавця щодо усунення порушень законодавства про виконавче провадження, несвоєчасне подання або неподання звітів про відрахування із заробітної плати та інших доходів боржника, неподання або подання недостовірних відомостей про доходи і майновий стан боржника, відмова у наданні на вимогу державного виконавця, приватного виконавця декларації про доходи та майно, що подається відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", чи зазначення у такій декларації завідомо неправдивих відомостей або неповідомлення про зміну таких відомостей, неповідомлення боржником про зміну місця проживання чи місцезнаходження або місця роботи (отримання доходів), а також неявка без поважних причин за викликом державного виконавця, приватного виконавця –

тягне за собою накладення штрафу від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян";

б) статтю 221 після цифр "188¹³" доповнити словами "(крім справ щодо про адміністративні правопорушення, пов'язані з невиконанням законних вимог державного виконавця)";

в) доповнити Кодекс статтею 244²¹ такого змісту:

"Стаття 244²¹. Органи державної виконавчої служби

Органи державної виконавчої служби розглядають справи про адміністративні правопорушення, пов'язані з невиконанням законних вимог державного виконавця (стаття 188¹³).

Від імені органів державної виконавчої служби розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право начальники органів державної виконавчої служби, яким безпосередньо підпорядковані державні виконавці";

г) у статті 255:

пункт 6 частини першої викласти в такій редакції:

"б) приватні виконавці (стаття 188¹³ – у частині, що стосується невиконання законних вимог приватного виконавця)";

абзац перший частини другої викласти в такій редакції:

"У справах про адміністративні правопорушення, розгляд яких віднесено до відання органів, зазначених у статтях 222 – 244²¹ цього Кодексу, протоколи про правопорушення мають право складати уповноважені на те посадові особи цих органів. Крім того, протоколи про адміністративні правопорушення мають право складати";

д) частину другу статті 283 викласти в такій редакції:

"Постанова повинна містити:

найменування органу (посадової особи), який виніс постанову;

дату розгляду справи;

відомості про особу, щодо якої розглядається справа (прізвище, ім'я та по батькові (за наявності), дата народження, місце проживання чи перебування, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання в установленому порядку відмовилися від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та офіційно повідомили про це відповідному контролюючому органу і мають відмітку у паспорті). Реєстраційний номер облікової картки платника податків та серія і номер паспорта можуть не зазначатися, у разі коли постанова виноситься на місці вчинення правопорушення або без участі особи;

опис обставин, установлених під час розгляду справи;

зазначення нормативного акта, який передбачає відповідальність за таке адміністративне правопорушення;

прийняте у справі рішення";

е) у частині першій статті 308 слова "відділу державної виконавчої служби" замінити словами "органу державної виконавчої служби";

3) у Господарському процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст. 56):

а) у статті 89:

частину першу після слів "чи державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину четверту після слів "і (або) державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину п'яту після слів "а також державному виконавцю" доповнити словами "приватному виконавцю";

б) пункт 21 частини першої статті 106 викласти в такій редакції:

"21) про розгляд скарг на дії (бездіяльність) органів державної виконавчої служби, приватного виконавця";

в) у статті 116:

у третьому реченні частини першої слова "державних податкових інспекцій" замінити словами "органів державної виконавчої служби";

частину четверту викласти в такій редакції:

"Якщо судове рішення прийнято на користь декількох позивачів або проти декількох відповідачів, або якщо виконання повинно бути проведено в різних місцях чи резолютивною частиною рішення передбачено вчинення кількох дій, видаються декілька наказів, у яких зазначаються один відповідач та один позивач, а також визначається, в якій частині необхідно виконати судове рішення, або зазначається, що обов'язок чи право стягнення є солідарним";

г) у статті 120:

частину першу після слів "державний виконавець" доповнити словами "приватний виконавець";

абзац другий частини третьої після слів "державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

д) у статті 121:

частину першу після слів "державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину третю після слів "державному виконавцю" доповнити словами "чи приватному виконавцю";

е) статтю 121² викласти в такій редакції:

"Стаття 121². Оскарження дій чи бездіяльності органів державної виконавчої служби, приватних виконавців

Скарги на дії чи бездіяльність органів державної виконавчої служби, приватних виконавців щодо виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів можуть бути подані стягувачем, боржником або прокурором протягом десяти днів з дня вчинення оскаржуваної дії, або з дня, коли зазначеним особам стало про неї відомо, або з дня, коли дія мала бути вчинена.

Скарги на дії органів державної виконавчої служби, приватних виконавців розглядаються господарським судом, про час і місце якого повідомляються ухвалою стягувач, боржник чи прокурор та орган державної виконавчої служби, приватний виконавець. Неявка боржника, стягувача, прокурора чи представника органу державної виконавчої служби, приватного виконавця в судове засідання не є перешкодою для розгляду скарги.

За результатами розгляду скарги виноситься ухвала, яка надсилається стягувачеві, боржникові та органів державної виконавчої служби, приватному виконавцю. Ухвалу може бути оскаржено у встановленому цим Кодексом порядку";

є) доповнити Кодекс статтями 121³ і 121⁴ такого змісту:

"Стаття 121³. Вирішення питання про звернення стягнення на грошові кошти, що розміщені на рахунках

Питання про звернення стягнення на належні боржнику від інших осіб грошові кошти, що розміщені на рахунках таких осіб в установах банків та інших фінансових установах, під час виконання судових рішень вирішуються господарським судом за заявою державного виконавця, приватного виконавця.

Господарський суд негайно розглядає заяву державного виконавця, приватного виконавця без виклику чи повідомлення сторін, інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця, приватного виконавця.

За результатами розгляду заяви виноситься ухвала, яка може бути оскаржена в установленому порядку. Ухвала надсилається органів державної виконавчої служби, приватному виконавцю";

"Стаття 121⁴. Заміна сторони виконавчого провадження

У разі вибуття однієї із сторін виконавчого провадження за заявою державного виконавця, приватного виконавця або за заявою сторони господарський суд замінює сторону виконавчого провадження її правонаступником.

Господарський суд у десятиденний строк розглядає це питання у судовому засіданні з повідомленням сторін та заінтересованих осіб. Неявка сторін та інших осіб не є перешкодою для вирішення питання про заміну сторони виконавчого провадження.

Ухвала про заміну сторони виконавчого провадження надсилається особам, які брали участь у справі, а також державному виконавцю, приватному виконавцю";

ж) частину другу статті 122 доповнити словами "приватним виконавцем";

4) у Кримінальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25 – 26, ст. 131):

а) у статті 164:

абзац другий частини першої викласти в такій редакції:

"карається громадськими роботами на строк від вісімдесяти до ста двадцяти годин або арештом на строк до трьох місяців, або обмеженням волі на строк до двох років";

в абзаці другому частини другої слова "або виправними роботами на строк до двох років" замінити словами "або арештом на строк від трьох до шести місяців";

у примітці до статті слова "без повідомлення державного виконавця" замінити словами "без повідомлення державного виконавця, приватного виконавця", а слова "шість місяців" – словами "три місяці";

б) абзац перший частини першої статті 389 викласти в такій редакції:

"1. Ухилення від позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю особою, засудженою до такого виду покарання";

5) у Земельному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 3 – 4, ст. 27):

а) у статті 135:

абзац п'ятий частини другої викласти в такій редакції:

"Звернення стягнення на земельні ділянки або прав на них (оренди, суперфіцію, емфітевзису) здійснюється державним виконавцем, приватним виконавцем під час виконання рішень, що підлягають примусовому виконанню в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження";

в абзаці першому частини третьої слова "або державний виконавець у разі виконання рішень, що підлягають примусовому виконанню в порядку, передбаченому Законом України "Про виконавче провадження" виключити;

б) абзац дванадцятий частини четвертої статті 136 виключити;

б) у Сімейному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 21 – 22, ст. 135):

а) у статті 187:

назву статті доповнити словами "або одержувача аліментів";

доповнити статтю частиною четвертою такого змісту:

"4. Особа, на користь якої присуджено аліменти на дитину, може самостійно подати заяву з виконавчим листом про відрахування аліментів із заробітної плати, пенсії, стипендії або іншого доходу платника аліментів безпосередньо за місцем виплати платникові аліментів заробітної плати, пенсії, стипендії або іншого доходу.

На підставі заяви такої особи аліменти відраховуються із заробітної плати, пенсії, стипендії або іншого доходу платника аліментів у розмірі, зазначеному у виконавчому листі, та в строки, визначені частиною другою цієї статті, і перераховуються особі, на користь якої присуджені аліменти, за її адресою або на рахунок, зазначений у заяві";

б) частину четверту статті 195 після слів "державним виконавцем" доповнити словами "приватним виконавцем";

в) частину третю статті 197 виключити;

7) частину третю статті 1075 Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 4 – 44, ст. 356) після слів "за його вказівкою" доповнити словами "чи в порядку, встановленому законом";

8) у Кримінально-виконавчому кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 3 – 4, ст. 21):

а) у частині сьомій статті 11 слова "центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб)" замінити словами "органи державної виконавчої служби";

б) статтю 12 викласти в такій редакції:

"Стаття 12. Органи державної виконавчої служби

Органи державної виконавчої служби виконують покарання у виді конфіскації майна у випадках та в порядку, передбачених цим Кодексом та законами України";

в) частину першу статті 13 після слів "покарання у виді" доповнити словом "штрафу";

г) текст статті 26 викласти в такій редакції:

"1. Засуджений зобов'язаний сплатити штраф у місячний строк після набрання вироком суду законної сили і повідомити про це кримінально-виконавчій інспекції за місцем проживання шляхом представлення документа про сплату штрафу.

2. У разі призначення штрафу з розстрочкою виплати певними частинами засуджений зобов'язаний сплачувати штраф у розмірі та строки, встановлені вироком суду. Про сплату відповідної частини штрафу засуджений повідомляє кримінально-виконавчій інспекції за місцем проживання шляхом пред'явлення документа про сплату відповідної частини штрафу.

3. У разі несплати засудженим штрафу у строк, передбачений частиною першою цієї статті, суд за поданням кримінально-виконавчої інспекції розглядає питання про розстрочку виплати несплаченої суми штрафу або заміну несплаченої суми штрафу покаранням у виді громадських, виправних робіт або позбавлення волі відповідно до закону.

4. У разі несплати засудженим чергового платежу під час призначення штрафу з розстрочкою виплати суд через місяць після закінчення строку виплати чергового платежу за поданням кримінально-виконавчої інспекції замінює несплачену суму штрафу покаранням у виді громадських, виправних робіт або позбавлення волі відповідно до закону";

д) статтю 27 виключити;

е) у статті 48:

у частині першій слова "центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб)" замінити словами "органу державної виконавчої служби";

у частині другій слова "центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб)" замінити словами "органом державної виконавчої служби";

9) у Цивільному процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 40 – 42, ст. 492):

а) у статті 221:

частину першу після слів "для державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину третю після слів "і (або) державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину четверту після слів "а також державному виконавцю" доповнити словами "приватному виконавцю";

б) у пункті 27 частини першої статті 293 слова "посадової особи державної виконавчої служби" замінити словами "посадової особи органу державної виконавчої служби, приватного виконавця";

в) у частині третій статті 368 слова "до державних податкових інспекцій" замінити словами "до органів державної виконавчої служби";

г) у частині першій статті 370 слова "за поданням державного виконавця" замінити словами "за поданням державного виконавця, приватного виконавця";

д) частину першу статті 372 після слів "державному виконавцеві" доповнити словами "приватному виконавцеві";

е) частину першу статті 373 після слів "за заявою державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

є) частини першу і другу статті 376 доповнити словами "приватного виконавця";

ж) у статті 377:

у частині першій слова "погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби" замінити словами "приватного виконавця";

у частині другій слова "державного виконавця" замінити словами "державного виконавця, приватного виконавця";

з) у статті 377¹:

у частині першій слова "погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби" замінити словами "або за місцезнаходженням виконавчого округу за поданням приватного виконавця";

частину другу доповнити словами "приватного виконавця";

и) частину першу статті 378, частину першу статті 379 після слів "за поданням державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

і) у частині першій статті 383 слова "посадової особи державної виконавчої служби" замінити словами "посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця";

ї) у статті 384:

частину першу виключити;

у частині третій слова "відповідний відділ державної виконавчої служби" замінити словами "відповідний орган державної виконавчої служби, приватного виконавця";

й) у статті 386:

частину першу викласти в такій редакції:

"1. Скарга розглядається у десятиденний строк у судовому засіданні за участю заявника і державного виконавця або іншої посадової особи органу державної виконавчої служби чи приватного виконавця, рішення, дія чи бездіяльність яких оскаржуються";

у частині другій слова "посадова особа державної виконавчої служби" замінити словами "посадова особа органу державної виконавчої служби, приватний виконавець";

частину третю після слів "на попередній посаді" доповнити словами "(не здійснює відповідну діяльність)";

к) у статті 387:

у частині другій слова "посадову особу державної виконавчої служби" замінити словами "посадову особу органу державної виконавчої служби, приватного виконавця";

у частині третій слова "посадової особи державної виконавчої служби" замінити словами "посадової особи органу державної виконавчої служби, приватного виконавця";

л) у частині першій статті 388 слова "на відділ державної виконавчої служби" замінити словами "на орган державної виконавчої служби чи приватного виконавця";

м) у частині першій статті 389 слова "орган державної виконавчої служби повідомляє" замінити словами "орган державної виконавчої служби, приватний виконавець повідомляють";

10) у Кодексі адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 35 – 37, ст. 446):

а) частину першу статті 18 доповнити пунктом 7 такого змісту:

"7) адміністративні справи з приводу рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця щодо виконання рішень органів (посадових осіб), крім рішень судів";

б) у статті 181:

у назві статті слова "державної виконавчої служби" замінити словами "органу державної виконавчої служби, приватного виконавця";

у частині першій слова "(крім державного виконавця)" замінити словами "(крім державного виконавця, приватного виконавця)", а слова "посадової особи державної виконавчої служби" – словами "посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця";

частину третю викласти в такій редакції:

"3. Відповідачем у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби є відповідний орган державної виконавчої служби, а у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця – приватний виконавець";

у частині п'ятій слова "посадової особи державної виконавчої служби" замінити словами "посадової особи органу державної виконавчої служби, приватного виконавця";

доповнити статтю новою частиною сьомою такого змісту:

"7. Адміністративні справи з приводу рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця розглядаються місцевим загальним судом як адміністративним судом за місцезнаходженням виконавчого округу приватного виконавця";

в) у частині третій статті 258 слова "державних податкових інспекцій" замінити словами "органу державної виконавчої служби";

11) у статті 535 Кримінального процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 9 – 13, ст. 88):

частину третю після слів "державної виконавчої служби" доповнити словами "приватним виконавцем";

у частині четвертій слова "Органи, що виконують" замінити словами "Органи, особи, що виконують";

12) у частині сьомій статті 61 Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 34 – 35, ст. 458) слова "центрального органу виконавчої влади, який забезпечує реалізацію

державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів" виключити;

13) у Законі України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 31, ст. 440 із наступними змінами):

а) в абзаці сьомому частини другої статті 11 слова "постанова органу державної виконавчої служби" замінити словами "постанова державного виконавця або приватного виконавця";

б) у частині третій статті 12 слова "органу державної виконавчої служби" замінити словами "відповідному органу або особі, що здійснює примусове виконання судових рішень, рішень інших органів";

в) в абзаці першому частини шістнадцятої статті 16 слова "органу державної виконавчої служби" замінити словами "відповідному органу або особі, що здійснює примусове виконання судових рішень, рішень інших органів";

г) у третьому реченні частини другої статті 19 слова "органи державної виконавчої служби" замінити словами "відповідному органу або особі, що здійснює примусове виконання судових рішень, рішень інших органів";

14) у Законі України "Про заставу" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 47, ст. 642 із наступними змінами):

а) частину сьому статті 20 після слів "державним виконавцем" доповнити словами "приватним виконавцем";

б) у частині першій статті 21 слова "проводиться спеціалізованими організаціями з аукціонів (публічних торгів)" замінити словами "здійснюється шляхом його продажу на аукціонах (публічних торгах), у тому числі у формі електронних торгів";

15) у статті 8 Закону України "Про нотаріат" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 39, ст. 383 з наступними змінами):

частину восьму доповнити словами "а також на обгрунтовану письмову вимогу державного виконавця, приватного виконавця за виконавчим провадженням з обов'язковим зазначенням номера виконавчого провадження та реквізитів виконавчого документа, на підставі якого здійснюється виконавче провадження";

частину тринадцяту після слів "запит органів доходів і зборів" доповнити словами "державного виконавця, приватного виконавця";

16) у Законі України "Про банки і банківську діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5 – 6, ст. 30 із наступними змінами):

а) у частині першій статті 59 слова "державного виконавця" замінити словами "державного виконавця, приватного виконавця";

б) пункт 6 частини першої статті 62 викласти в такій редакції:

"б) органам державної виконавчої служби, приватним виконавцям на їх письмову вимогу з питань виконання рішень судів та рішень, що підлягають примусовому виконанню відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", стосовно наявності рахунків боржника – юридичної особи, фізичної особи або фізичної особи – підприємця, стану рахунків, руху коштів та операцій на рахунках боржника – юридичної особи, фізичної особи або фізичної особи – підприємця за конкретний проміжок часу";

17) у статті 6 Закону України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 29, ст. 137 із наступними змінами):

у пункті 6.4 слова "державний виконавець" у всіх відмінках замінити словами "державний виконавець, приватний виконавець" у відповідному відмінку;

пункт 6.5 після слів "Державний виконавець" доповнити словами "приватний виконавець";

у пункті 6.6 слова "державний виконавець" у всіх відмінках замінити словами "державний виконавець, приватний виконавець" у відповідному відмінку;

18) у Законі України "Про іпотеку" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 38, ст. 313 із наступними змінами):

а) у статті 41:

частину першу після слів "на прилюдних торгах" доповнити словами "у тому числі у формі електронних торгів";

частину третю виключити;

б) у статті 43:

перше речення частини третьої викласти в такій редакції:

"Організатор прилюдних торгів не пізніше ніж за 15 робочих днів до дня початку прилюдних торгів публікує в місцевих друкованих засобах масової інформації за місцезнаходженням предмета іпотеки, а у разі проведення електронних торгів – також на веб-сайті проведення електронних торгів повідомлення про проведення таких торгів";

частину п'яту після слів "сповіщає державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

в) у статті 45:

абзац сьомий частини п'ятої після слів "органу державної виконавчої служби" доповнити словами "приватного виконавця";

частину сьому після слів "державному виконавцю" доповнити словами "приватному виконавцю";

г) частину першу статті 46 доповнити словами "приватного виконавця";

д) у статті 47:

у частинах першій, другій, першому, другому і четвертому реченнях частини четвертої та у частині шостій слова "державний виконавець" у всіх відмінках замінити словами "державний виконавець, приватний виконавець" у відповідному відмінку;

частину третю після слів "скріплюється печаткою цього органу" доповнити словами "або підписується приватним виконавцем, скріплюється його печаткою";

треє речення частини четвертої доповнити словами "або підписується приватним виконавцем та скріплюється його печаткою";

е) у частині другій статті 49:

у другому реченні слова "може бути зменшеною не більше ніж на 25 відсотків" замінити словами "становить 80 відсотків";

у четвертому реченні слова "може бути зменшена не більш як на 50 відсотків" замінити словами "становить 70 відсотків";

19) у Законі України "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень" (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 11, ст. 140 із наступними змінами):

а) у статті 2:

абзац третій викласти в такій редакції:

"уповноважений орган (особа) – орган державної влади або його посадова особа, інші особи, які відповідно до закону наділені повноваженнями обтяжувати рухоме майно, що належить юридичній чи фізичній особі";

в абзаці четвертому слова "уповноважений орган при публічному обтяженні" замінити словами "уповноважений орган (особа) при публічному обтяженні";

б) у пункті 5 частини першої статті 37 слова "рішень уповноважених органів" замінити словами "рішень уповноважених органів (осіб)";

в) у першому реченні частини першої статті 38 слова "уповноважений орган" замінити словами "уповноважений орган (особа)";

г) у другому реченні частини першої статті 39 слова "на уповноважений орган" замінити словами "на уповноважений орган (особу)";

д) у першому реченні частини першої статті 41 слова "рішення уповноваженого органу" замінити словами "рішення уповноваженого органу (особи)";

е) у другому реченні частини першої статті 46 слова "за заявою уповноваженого органу" замінити словами "за заявою уповноваженого органу (особи)";

20) у Законі України "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 18, ст. 141 із наступними змінами):

а) частину п'яту статті 3 після абзацу третього доповнити новим абзацом четвертим такого змісту:

"Державна реєстрація обтяжень нерухомого майна під час примусового виконання рішень відповідно до закону, в тому числі державна реєстрація припинення іпотеки у разі придбання (передачі) за результатом прилюдних торгів (аукціонів) нерухомого майна, що є предметом іпотеки, проводиться державним виконавцем, приватним виконавцем".

У зв'язку з цим абзац четвертий вважати абзацом п'ятим;

б) у статті 9:

у частині першій:

абзац другий доповнити словами "а також державний виконавець або приватний виконавець, який виконує функції державного реєстратора щодо реєстрації обтяжень нерухомого майна під час примусового виконання рішень відповідно до закону";

перше речення абзацу третього доповнити словами "приватний виконавець";

частину другу доповнити новим абзацом такого змісту:

"Державний виконавець, приватний виконавець виконує функції державного реєстратора виключно щодо реєстрації обтяжень нерухомого майна під час примусового виконання рішень відповідно до закону";

в) доповнити Закон новою статтею 9¹ такого змісту:

"Стаття 9¹. Повноваження державного виконавця, приватного виконавця у сфері державної реєстрації прав

1. Державному виконавцю, приватному виконавцю під час примусового виконання рішень відповідно до закону надається доступ до Державного реєстру прав для державної реєстрації обтяжень нерухомого майна та пошуку відомостей про зареєстровані права на нерухоме майно, об'єкт незавершеного будівництва та обтяження таких прав.

Державний виконавець, приватний виконавець під час примусового виконання рішень відповідно до закону здійснює реєстрацію обтяжень нерухомого майна, пошук у Державному реєстрі прав відомостей про зареєстровані речові права на нерухоме майно, об'єкт незавершеного будівництва та обтяження таких прав і за його результатами формує інформаційну довідку з Державного реєстру прав, яка залишається у виконавчому провадженні державного виконавця, приватного виконавця.

2. Записи до Державного реєстру прав вносяться державним виконавцем, приватним виконавцем на підставі постанови про арешт майна боржника або постанови про зняття арешту з майна боржника, винесених у виконавчому провадженні.

3. Порядок доступу державних виконавців, приватних виконавців до Державного реєстру прав установлюється Міністерством юстиції України";

г) у статті 16:

в абзаці шостому частини першої слова "або державним виконавцем" виключити;

в абзаці другому частини дев'ятої слова "на підставі заяви державного виконавця" замінити словами "державним виконавцем, приватним виконавцем";

д) пункт 3 частини другої статті 19 після слів "постанови державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

е) у пункті 5⁶ частини першої статті 24 слова "або державним виконавцем" виключити;

є) у статті 30:

частину першу після слів "державні виконавці" доповнити словами "приватні виконавці";

частину другу після слів "державного виконавця" доповнити словами "приватного виконавця";

частину третю після слів "державним виконавцем" доповнити словами "приватним виконавцем";

21) у частині третій статті 4 Закону України "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 17, ст. 158 із наступними змінами) цифри "47" замінити цифрами "37";

22) у пункті 6 частини першої статті 25 Закону України "Про депозитарну систему України" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 39, ст. 517 із наступними змінами) слова "органів Державної виконавчої служби" замінити словами "органів та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень, рішень інших органів";

23) у частині другій статті 13 Закону України "Про аграрні розписки" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 50, ст. 695 із наступними змінами) слова "державний виконавець" замінити словами "орган або особа, що здійснює примусове виконання судових рішень, рішень інших органів";

24) пункт 2 частини другої статті 18 Закону України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 50 – 51, ст. 2057 із наступними змінами) після слів "органів державної виконавчої служби" доповнити словами "приватних виконавців".

4. До створення умов для безпосереднього доступу державних виконавців, приватних виконавців до державних баз даних і реєстрів, у тому числі електронних, що містять інформацію про боржників, їх майно, доходи та кошти, в тому числі конфіденційну інформацію, органи виконавчої влади, що забезпечують ведення таких баз даних та реєстрів, подають відповідну інформацію на письмові запити державних виконавців, приватних виконавців, що надходять у зв'язку з виконавчим провадженням, у триденний строк з моменту його надходження.

5. Виконавчі документи, видані до набрання чинності цим Законом, пред'являються до виконання у строки, встановлені цим Законом.

6. Рішення, які виконувались органами державної виконавчої служби на момент набрання чинності цим Законом, продовжують виконуватись ними до настання підстав для завершення виконавчого провадження.

7. Виконавчі дії, здійснення яких розпочато до набрання чинності цим Законом, завершуються у порядку, який діяв до набрання ним чинності. Після набрання чинності цим Законом виконавчі дії здійснюються згідно з положеннями цього Закону.

8. Майно, передане на реалізацію до набрання чинності цим Законом, продовжує реалізовуватися в порядку (у тому числі, за вартістю), що діяв до набрання чинності цим Законом. Якщо оцінка (уцінка) арештованого майна не проведена до набрання чинності цим Законом, вона проводиться в порядку, визначеному цим Законом.

9. Подання державних виконавців про розшук боржника – фізичної особи, а також дитини за виконавчими провадженнями про відібрання дитини, заяви державних виконавців про відстрочку та розстрочку виконання рішення, які були в установленому порядку подані до набрання чинності цим Законом, продовжують розглядатися судами у строки та в порядку, що діяли до набрання чинності цим Законом.

10. Скарги у виконавчому провадженні, які були в установленому порядку подані до набрання чинності цим Законом, розглядаються у строки та в порядку, що діяли до набрання чинності цим Законом.

11. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк з дня опублікування цього Закону:

прийняти нормативно-правові акти, що впливають із цього Закону, а також привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття центральними органами виконавчої влади нормативно-правових актів, передбачених цим Законом, а також приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

**Голова
Верховної Ради України**